

relevant

geloof / kerk / mens / maatschappij
bisdom Antwerpen/ juli-augustus 2013

Samen grenzen verleggen

© Sant'Egidio

DIALOOG EN
SAMENWERKING

VERBORGEN PARELS
IN ONS BISDOM

WERELDJONGEREN-
DAGEN

ZINVOL BLIJVEN REIZEN

Relevant - Nummer 04 -
TWEEMAANDELIJKS
Juli-augustus 2013
Afgiftekantoor Antwerpen X - P 914402
www.relevant-bisdomantwerpen.be

Uitgerust met veiligheidsschoenen, veiligheidsbril en oordopjes mocht onze bisschop grenzen overschrijden in het Heist Pack Center of DDH, een bedrijf in het industriepark van Heist-op-den-Berg dat batterijen verpakt. Het was een van de vele grensverleggende kennismakingen tijdens zijn federatiebezoek op 25 april aan de federatie Heist-op-den-Berg, het eerste na de pauze die hij inlaste tijdens het Jubeljaar. De bisschop en zijn gezelschap ontmoetten ook de burgemeester en de gemeenteraad, vergaderden met de pastoresgroep, maakten kennis met de directie van het Heilig Hartcollege, bezochten de bewoners van het WZC Heilige Familie en pelgrimeerden naar het bedevaartsoord Klein-Scherpenheuvel in Wiekevorst.

INHOUD

Woord van de bisschop	3
Samen grenzen verleggen	4
Verborgene parels	10
Uitvaartliturgie in de kerk	16
Zinvol blijven reizen	17
Groep in de kijker:	
Jongeren op weg naar de WJD	18
Estafette: Godelieve Van Gerven	19
De kiosk	20
Vorming	22
Doorkijk	23
Jongerenkatern	24
Was u erbij?	26
Het voorval	28

COLOFON

Relevant, het diocesane magazine van het bisdom Antwerpen, verschijnt tweemaandelijks.

Verantwoordelijk uitgever is Olivier Lins, Schoenmarkt 2, 2000 Antwerpen.

Hoofredactie: Ilse Van Halst
Redactieraad: Dries de Bakker, Johan Govaerts, Jan Kint, Olivier Lins, Rita Peeters, Kristin De Raeymaecker, Lea Verstricht, Hilde Welfens

Redactie en abonnementen: Relevant, Groenenborgerlaan 149, 2020 Antwerpen, 03 287 35 83, relevant@bisdomantwerpen.be, www.relevant-bisdomantwerpen.be.

Een jaarabonnement kost 20 euro. Jongeren betalen 10 euro. Abonnees in het buitenland betalen 40 euro. Abonneren kan op IBAN: BE45 7350 3165 1589, BIC: KREDBEBB van vzw Bisdom Antwerpen – Relevant met duidelijke vermelding van naam en adres voor wie het abonnement bestemd is.

foto: Frank Bahrmüller

OVER HET MUURTJE KIJKEN

Dialogo en samenwerking. Het laatste hoofdstuk uit de visietekst van ons bisdom *Een houtskoolvuur met vis erop en brood* omvat een hele program-maverklaring. Met beide voeten

op de grond willen we als christen meewerken aan de uitbouw van een menselijke samenleving en daarin een meerwaarde trachten te realiseren. Daarbij willen we bewust niet cocoonen in onze vertrouwde geloofsgemeenschap, maar ook over het muurtje kijken en in een open geest en met respect voor elk van gedachten wisselen. *Relevant* speurt hoe en waar we al grenzen verleggen en openbreken. Op sociaal, cultureel, ecologisch vlak en in verbondenheid met andere gelovigen en andersgelovigen.

Relevant staat verder stil bij het gevoelige dossier van de pastorale aanwezigheid in crematoria, waarin de Vlaamse bisschoppen recent knopen doorhakten. Een moedige beslissing of een gemiste kans?

Vakantie betekent tot rust komen. Even stilvallen. *Relevant* zocht en vond verborgen spirituele parels in de vijf dekenaten van ons bisdom. Een uitgelezen kans om deze zomer even de grenzen van je dekenaat te overschrijden en op bezoek te gaan bij je burens.

Heel wat jongeren uit ons bisdom zoeken het deze zomer nog verder. Op weg naar de Wereldjongerendagen in Brazilië maken ze zich klaar om letterlijk, maar ook figuurlijk, grenzen over te steken en te verleggen.

Ontdekte jij een mooie spirituele parel tijdens je vakantie? Dichtbij of veraf? Keek je eens over het muurtje, verlegde je grenzen, verruimde je de blik? En wat zag je?

Ilse Van Halst

Foto cover: Goed met elkaar spreken en vlot samenwerken. Dan gaat je bootje het best vooruit. Dat weten de deelnemers aan de bootrace 'Varen voor vrede', een tweejaarlijks gesmaakt evenement van Sant'Egidio, als geen ander. Op 5 mei namen ploegen van zes jongeren, een mix van verschillende geloofsovertuigingen, het tegen elkaar op in het Bonapartedok in de schaduw van het MAS. En het liep gesmeerd. Een mooie voorafspiegeling van een interculturele en interreligieuze samenleving.

© Charline Seymens

BETROKKEN OP HET GEHEEL

Een katholieke geloofsgemeenschap kan zich niet op een eiland terugtrekken. Ze is geroepen om open te staan voor 'het geheel'. Ons bijvoeglijk naamwoord 'katholiek' komt van het Griekse woord 'kath-olos', wat betekent 'betrokken op het geheel'. De Kerk is geroepen haar zending te vervullen in alle landen of onder alle volken. Ze heeft bovendien een boodschap die alle domeinen van het leven raakt. Er is geen menselijke realiteit waarop het evangelie geen nieuw licht kan werpen. Overal kan het evangelie genezing en vervulling brengen. Dat onze kerkgemeenschap kleiner wordt van omvang, mag geen reden zijn om op onszelf terug te plooiën. Integendeel. Meer dan vroeger heeft onze samenleving nood aan betekenisvolle tekens en gebaren die spreken van het evangelie.

Tijdens het pre-conclaaf zei paus Franciscus aan zijn confraters-kardinalen dat de Kerk de moed moet hebben om overal heen te gaan, vooral naar de perifere gebieden van het leven. Het zijn gebieden aan de buitenkant, waar we liever wegblijven: kansarmoede, lichamelijke of

morele aftakeling, toestanden uit de derde of vierde wereld. Het zijn vragen waarop we geen eenvoudig antwoord hebben: over rechtvaardigheid en solidariteit, relatie en gezinsvorming, menswaardig leven en sterven, vreugde en verdriet. Uit deze perifere gebieden mag de Kerk niet wegblijven. Jezus zelf trok erheen. Hij ontmoette er de mensen die Hij tot zijn 'naasten' maakte. Hij liet zich door hen aanspreken en stuurde hen nooit vruchteloos weg.

In groepen, bewegingen of instellingen nemen christenen hun verantwoordelijkheid op voor het algemeen welzijn. Ze bieden het beste van zichzelf in verschillende domeinen, zoals onderwijs en opvoeding, zorg en solidariteit, politiek en gemeenschapsopbouw. Langs wegen van dialoog en samenwerking dragen ze bij tot een meer humane samenleving. Hun engagement is hun eerste verbindingsweg met het evangelie en met de persoon van Jezus Christus. Het is geen evidente keuze. Hoe kunnen christenen een deugddoend verschil neerzetten in de samenleving? Hoe kunnen zij wereldwijd ademen, in universele verbondenheid met de wereldkerk? Het vraagt opnieuw fantasie en durf om als christen naar buiten te komen. Met kleurloos meedoen valt er weinig nieuws te beleven.

“Er is geen menselijke realiteit waarop het evangelie geen nieuw licht kan werpen.”

Dit is het laatste nummer van *Relevant* voor de zomervakantie. Dank aan allen die zich tijdens het voorbije werkjaar op een of andere plaats als christen hebben ingezet. Soms kunnen we de vrucht van onze arbeid zien, soms niet. Soms worden we er hartelijk voor dankgezegd, soms niet. Ik wens iedereen in ieder geval een deugddoende vakantietijd. Hopelijk herinnert de zon zich in de zomer te doen wat ze in de lente vaak vergat: te schijnen! Misschien ontmoet je langs een of andere vakantieroute mensen die anders denken en doen dan je verwacht had. Het kan een begin van dialoog zijn!

+ Johan Bonny

“Als priester staan alle bladzijden van het evangelie op je programma. Ook de bladzijden die vandaag moeilijk of tegendraads overkomen. Sla die bladzijden niet over. Juist in die tegendraadse bladzijden heeft Jezus ons iets te zeggen wat nieuw of anders is.” Dat zei Mgr. Johan Bonny in zijn homilie tot jezuiet Walter Ceyssens die hij op 29 april tot priester wijdde in de Sint-Franciscus Xaveriuskerk in Borgerhout. Als diaken was Walter naar Antwerpen gezonden waar hij aan het Xaveriuscollege Latijn en godsdienst onderwijst. Ook als priester zal hij zich blijven inzetten voor de vorming van de jeugd in de jezuietencolleges.

SAMEN GRENZEN VERLEGGEN

DIALOOG EN SAMENWERKING

ALS CHRISTEN IN DE WERELD WERKEN WE MEE AAN DE UITBOUW VAN EEN MENSELIJKE SAMENLEVING. IN DIALOOG EN MET RESPECT VOOR IEDEREEN TRACHTEN WE GRENZEN OPEN TE BREKEN EN TE VERLEGGEN.

GRENS- VERLEGGEND

*Mensen bakenen grenzen af. In dat opzicht verschillen ze niet sterk van andere dieren. Mensen gaan daarin wel een stapje verder. Ze bouwen huizen, ze willen een tuin, liefst met een hek eromheen, ze delen de hele wereldkaart op in politieke territoria, enzovoort. Grenzen geven ordening, en die ordening bepaalt mee de identiteit van mensen. Ze geven beschutting en geborgenheid waardoor we, paradoxaal genoeg, leren vertrouwen in het leven en de ruimere wereld. Tegelijk zijn grenzen ook onderwerp en oorzaak van conflict. Er wordt om gevochten. Ze kunnen daardoor heel bedreigend zijn. **Grenzen hebben altijd iets dubbels.***

Lea Verstricht

Grenzen oversteken of grenzen verleggen

Grenzen trekken betekent ook dat ze overgestoken kunnen worden. Vakantie is de periode bij uitstek waarin mensen hun grenzen verkennen en uitproberen hoever ze kunnen gaan. Letterlijk, door ons buiten de grenzen van onze identiteit te begeven. Maar ook figuurlijk. Ook de grenzen die ons leven domineren in de dagelijkse sleur en in de stress van het bestaan vragen om overgestoken te worden door lectuur van een boek dat onze blik verruimt of door ontmoetingen die ons anders doen kijken. Grenzen zijn er om verlegd te worden als ze beperkend werken. De woestijn intrekken, dromen van vreemde oorden en ernaar op weg gaan: 'bevrijding' heet zo iets in Bijbelse taal.

De grenzen van geloof aftasten

Ook voor mensen die in de Kerk werkzaam zijn, zijn deze zomermaanden vaak een tijd van relatieve rust. Daarom is de vakantie een uitgelezen periode om ook de grenzen van geloof en Kerk op te zoeken en open te breken. Wat helpt

om met nieuwe ogen te kijken naar de mensen rondom je en om met nieuwe oren te luisteren naar de klanken van de omgeving? Wat doet je opnieuw ademen en ervaren dat God zijn adem in je neus blaast? Op welke manier tast je naar nieuwe mogelijkheden van geloven en naar toekomst van Kerk?

“Zie, ik maak alles nieuw”,

kondigde de profeet Jesaja de woorden van God aan. En Jezus herhaalde: “Keer u om, het Rijk van God is nabij.” Grenzen verleggen is je bekeren tot wat vreemd bleef, tot wie je niet zag of hoorde, tot wat er van belang is in dit leven. Daarom doen we een oproep om je deze maanden midden in de wereld te plaatsen en de tekenen te lezen van Gods bevrijdende aanwezigheid in de wereld. We dagen je uit om Jezus' boodschap nieuw te lezen. We bezochten voor jou enkele voorbeelden waarin een kerkgemeenschap haar grenzen verlegt, op sociaal, cultureel, ecologisch en oecumenisch vlak. Hopelijk ontdek jij ook enkele nieuwe dingen. Laat het ons weten. We kunnen elkaar vooral wakker houden voor wat zich nieuw aandient als het Rijk van God in onze wereld. We zijn nieuwsgierig!

© Hubert Vinck

© Miel Selderslaghs

© Miel Selderslaghs

In het Parochiehuis van Niel houdt de Welzijnsschakel opendeur. Bezoekers kunnen er terecht voor een voedselpakket en een deugddoend gesprek of ze vinden er voor een prijke een nieuwe outfit in de tweedehandswinkel.

EEN DREMPEL OVER

De koffie staat te pruttelen. In het tweedehandswinkeltje heerst een gezellige drukte en bedrijvigheid. Al vijftien jaar staat de deur van het Parochiehuis te Niel twee voormiddagen en een namiddag per week wagenwijd open.

Vrijwilligers van de Welzijnsschakel staan klaar voor medemensen die het, om welke reden ook, moeilijk hebben om rond te komen. Voedselpakketten worden bedeed. Bezoekers kunnen terecht bij de pastoraal werkster voor een persoonlijk gesprek, hulp bij administratie of begeleiding en bemiddeling.

Miel Selderslaghs

Wegens een opeenstapeling van tegenslagen en ziekte belandde Martine* uit Niel in nood. In het ziekenhuis sprak haar kamergenoot, een vrijwilliger bij de Welzijnsschakel, haar aan. Ze had gehoord hoe Martine vanuit haar ziekbed met de moed der wanhoop allerlei zaken trachtte te regelen, maar zich geen raad meer wist. “Ze vroeg of ze mijn naam mocht doorgeven”, herinnert Martine zich. “Radeloos zei ik ‘ja’ zonder iets te verwachten. Ik had nooit gedacht dat het zo positief zou uitdraaien.”

“*Hier kreeg ik dat sprankeltje hoop dat ik zo broodnodig had toen ik diep in de miserie zat.*”

Een vrijwilliger van de Welzijnsschakel bezocht Martine thuis. “Ze was het luisterende oor dat ik zo nodig had, zonder te oordelen of te veroordelen. Tussen de regels door las ze mijn verhaal. Ze begreep wat ik doormaakte.” Zo vernam Martine dat ze op de Welzijnsschakel een voedselpakket kon afhalen. “Dat betekende een hele steun. Elke dag opnieuw immers moest ik vechten om financieel rond te komen.” Toch was het geen makkelijke stap. “Ik moest een drempel over. Aan de ene kant was ik oprecht blij met de hulp. Aan de andere kant deed het me pijn dat te moeten vragen en aanvaarden.”

Licht in de tunnel

Ooit zal ik iets terugdoen voor dit duwtje in de rug, beloofde Martine plechtig. Toen de Welzijnsschakel handen te kort kwam, bood ze zich aan. “Omdat ik hier dat sprankeltje hoop kreeg dat ik zo broodnodig had toen ik diep in de miserie zat. Het was keihard om boven water te blijven, maar dankzij de steun van de

Welzijnsschakel en mijn familie zie ik opnieuw licht aan het einde van de tunnel.”

Zoals Martine sloten er meer mensen uit dankbaarheid aan bij de Welzijnsschakel. Sommige ‘trekkers’ zijn ook in andere pastorale sectoren actief: als lid van het parochieteam, gebedsleider, lector, catechist, koorlid of bestuurslid van Ziekenzorg. Andere medewerkers zie je zelden of nooit in de kerk, maar ook zij willen door hun inzet bij de Welzijnsschakel handen en voeten geven aan ‘hun overtuiging’.

Knipperlicht

Welzijnsschakels hebben ook een knipperlichtfunctie, voor parochieteams, parochianen en gemeenten. Ze vormen als het ware een dagelijks protest tegen armoede en haar gevolgen. Ook daarom is hun aanwezigheid belangrijk. De parochies van Niel willen via de Welzijnsschakel bewust participeren aan het gemeentelijke welzijnsbeleid en zo samen ijveren voor structurele oplossingen. In de zondagsvieringen maken ze de brug tussen diaconie en liturgie. Meermaals per jaar is de opbrengst van de collecte bestemd voor de Welzijnsschakel. In de vormselcatechese komen medewerkers getuigen en vormelingen steken ook zelf een handje toe.

Behalve het gezin van Martine doen nog 72 gezinnen een beroep op de lokale Welzijnsschakel. “Het draait hier heel goed”, getuigt Martine. “We werken vlot samen met het OCMW en het gemeentebestuur. Ook met de Welzijnsschakels van Schelle en Hemiksem schieten we goed op. Die wisselwerking tussen de verschillende diensten is het geheim van ons succes. Zo vinden mensen in nood de weg naar onze werking.”

* Martine is een schuilnaam.

© Lambert Van Put

© Mark Vranken

© Vermeulen Lichtarchitectuur, www.lichtendekerk.nl

Tot voor kort verlichtten gloeilampen van 300 watt de Sint-Pieter- en Sint-Pauwelkerk in Mol. "Sinds het verbod op gloeilampen moesten we op zoek naar een alternatief", vertelt pastoor Norbert Wauters. "In de kerkraad bespraken we vele voorstellen. We wilden in de eerste plaats een sfeervolle en liturgisch mooie verlichting." Zo belandden ze bij lichtarchitect Hendrik Jan Vermeulen uit Nederland. "Dat de lampen spaarzaam zijn, was mooi meegenomen, ook al was dat niet onze eerste beweegreden", geeft Norbert eerlijk toe.

EERST IS ER EEN DROOM

Gelovigen die zitten te bibberen in de kerk. Kerkraden die zich blauw betalen aan energierekeningen.

Verantwoordelijken van religieuze gebouwen en kerkraden leggen steeds meer aandacht aan de dag voor milieuvriendelijke maatregelen bij de herinrichting van parochiezalen en kerkgebouwen.

Uit ecologische overwegingen, om financiële beweegredenen en soms gewoon per toeval.

Ilse Van Halst

In de parochie Onze-Lieve-Vrouw-Geboorte in Lint dringt een restauratie van de weekkapel zich op. "Het is een donker en onaantrekkelijk gebouw dat we graag willen omvormen tot stille ruimte", vertelt Josée Kleyn, secretaris van de kerkraad van Lint. Op een informatieavond over de herinrichting van kerkgebouwen wekte een lezing over ecologie haar interesse. "Kunnen wij ook renoveren op een ecologisch verantwoorde manier? Een extra raam of lichtinval via het dak en modernere verlichting zouden onze elektriciteitsrekening flink doen dalen. Verder wordt onze kapel verwarmd met een elektrische kachel, die 's nachts oplaadt. De radiatoren blazen de vuile lucht van de kaarsen tot tegen de muren. Bestaan daar oplossingen voor?" De bal ging aan het rollen en de leden van de kerkraad overleggen momenteel met interieurarchitect Tom Callebaut, die al heel wat sacrale ruimtes renoveerde. "We dromen nog, maar dat is niet erg", weet Josée. "Eerst heb je een droom nodig, dan pas kun je de handen uit de mouwen steken."

Maar liefst 216 zonnepanelen vangen het daglicht op het dak van de kerk Onze-Lieve-Vrouw ter Sneeuw uit Borgerhout. "Met de energie die we zo produceren, besparen we minstens tienduizend liter stookolie per jaar", vertelt pastoor Mark Vranken. De kerkraad opteerde bewust voor deze ecologische en financieel voordelige oplossing toen de vloerverwarming het begaf. Pastoor Mark legt uit: "Kerkgangers willen het in de kerk even behaaglijk warm hebben als thuis. Dat is ontzettend duur." De leden van de kerkraad zochten en vonden een oplossing: "We herschikten de stoelen in een halve kring rond het altaar, zodat we slechts in de helft van de ruimte nieuwe vloerverwarming dienden aan te leggen. We maakten van de gelegenheid gebruik om de vloer te isoleren."

De Groene Gids voor gebedshuizen ondersteunt beheerders van religieuze gebouwen bij een ecologische denkoefening. Hij wordt voortdurend bijgewerkt en kan gratis gedownload worden op www.openkerken.be.

© Louis Francken

Een drietal jaar geleden stelde de kerkraad van Onze-Lieve-Vrouw-Centrum in Kalmthout vast dat de verwarming van de kerk handenvol geld kostte. "Dat konden we niet langer betalen. Het was bovendien niet milieuvriendelijk", vertelde Louis Francken, lid van de kerkraad en van Ecokerk. Nochtans moest het gebouw ook tijdens de week geregeld verwarmd worden omdat de muziekschool er orgellessen geeft. In overleg zocht de kerkraad een oplossing. Via verschillende contacten kwam Louis samen met Robert Vanderostijne, eveneens lid van Ecokerk, op het spoor van een verwarmingselement dat in een grote ruimte een beperkt deel kan opwarmen. "In december 2011 plaatsten we een proefopstelling. Deze voldeed niet. In oktober 2012 installeerden we daarom een groter element. De temperatuur op de speeltafel van het orgel bedraagt nu in de winter achttien tot negentien graden, in de rest van het gebouw acht. Tijdens vieringen is het achttien graden in de kerk", rapporteert Louis. "Omdat er volgens de muzikleraar nog koude tocht uit de kerk komt, overwegen we om een extra scherm te plaatsen rond het orgel."

© Jan Kint

Met foto's van een divers Linkeroever schetst fotografe en beeldhouwster Alexandra Cool een beeld van een gemeenschap die zoekend op weg gaat naar een nieuwe identiteit. Deze zomer te zien in Sint-Anna-ten-Drieën. © Alexandra Cool

EEN VOORAFBEELDING VAN HET PARADIJS

“Kerken en theaters zijn huizen van verbeelding. We mogen niet ophouden fabels te vertellen, te musiceren, te dromen van een hevigere wereld. Deze kerk wordt een voorafbeelding van het paradijs.” (www.anna3.be). Zo onderstreept Willem Vermandere het belang van de zoektocht van de parochiegemeenschap Sint-Anna-ten-Drieën op Antwerpen-Linkeroever. Welke mooie en zinvolle functie kan het kerkgebouw vervullen naast haar liturgische?

Jan Kint

Een tiental jaar geleden startte de zoektocht vanuit de parochie met een werkgroep Kiezel “vanuit de overtuiging dat we op Linkeroever samen de hemel kunnen ontdekken”, legt pastoor Herman Augustyns uit. Vandaag is het resultaat zichtbaar in de vzw ANNA3 die alle culturele activiteiten in en om het kerkgebouw coördineert. De programmatie trekt een rode draad die de doelstellingen levend maakt. “Aan de rand van de stad, de overkant van het water, wil de Kerk een symbolische sacrale plaats bieden”, duidt Herman. “Stilte en schoonheid mogen er wonen en bieden een oefenplaats voor een nieuwe taal die zoekt naar het onuitspreekbare en in dialoog gaat met de Bijbelse boodschap.” De band tussen de culturele organisatie en de parochie wordt hoog in het vaandel gehouden en is verankerd in de statuten. Zo zit de voorzitter van de kerkraad ook de vzw voor.

Met de regelmaat van de klok staat een tentoonstelling centraal. Vorig jaar speelde het licht in de glaskunst van Jacques Loire die de glasramen van de Sint-Anna-ten-Drieënerk realiseerde. Met een expo over zijn oeuvre keerde hij na meer dan veertig jaar terug naar Linkeroever. En voorbij winter bracht *Vergeten Schoonheid* de passies van dementie bij ouderen aan de oppervlakte. Ook door zich als fietskerk te positioneren in de knooppuntenroutes, wil Sint-Anna bezoekers aantrekken. “Kunst mag, in respect voor de christelijke traditie en de parochie, de confrontatie aangaan met de ruimte van het kerkgebouw en met geloof”, vindt de pastoor. “Die zoekende botsing creëert een aparte dynamiek, zowel bij kunstenaars als bij de parochianen. Want midden tussen wisselende kunstwerken liturgie vieren is telkens opnieuw een uitdaging om gewoontes in vraag te stellen.” Deze zomer zal kunstenaar Alexandra Cool fotografie en beeldhouwkunst combineren in

een op maat gemaakte expositie *Van water en mensen*. Ter voorbereiding maakte ze meer dan honderd portretten van bewoners van dit kleurrijke stadsdeel.

“ Kunst mag, in respect voor de christelijke traditie en de parochie, de confrontatie aangaan met de ruimte van het kerkgebouw en met geloof. ”

“De kerk is en blijft een thuis voor de katholieke gemeenschap op Linkeroever”, stelt Herman. De fusieparochie beschikt, behalve over de Sint-Annakerk, ook over de Sint-Lucaskerk. “Beide kerken willen een gastvrij, warm huis zijn waar mensen van verschillende religies en levensbeschouwingen elkaar kunnen ontmoeten.” Ook de evangelische Kerken vieren in de Sint-Lucaskerk. De voorbije jaren was de internationale viering van Kerkwerk Multicultureel Samenleven meermaals te gast op Linkeroever. “Zo is onze fusieparochie een oefenplek voor verbondenheid en multiculturaliteit”, benadrukt de pastoor. “Want cultuur wil de parochiegemeenschap breed invullen. Een stadsdeel als de Antwerpse Linkeroever kleurt heel divers, zeker met in de nabijheid een asielcentrum, sociale woonblokken en het nieuwe stadsdeel Regatta.”

Niet zonder trots besluit hij: “Sint-Anna-ten-Drieën wil als kerkgemeenschap midden in de wijk staan en mee de polsslagen voelen. En waar het kan, willen we getuigend een bijdrage leveren aan de brede gemeenschap op Linkeroever en de hemel op aarde waarmaken voor elkaar.”

Info op www.anna3.be

© Parochie Christus' Geboorte

© Parochie Christus' Geboorte

Bij christelijke hoogfeesten stappen de Russisch-orthodoxe priesters in processie door de straten rond de Sint-Jozefkerk. Vooraan in het midden met de gouden Bijbel aartspriester Andrey Eliseev.

Om Pasen te vieren nodigt de parochie Christus' Geboorte alle kinderen uit op een speciale kinderviering. Nadien mogen ze in processie iconen uit de kerk ronddragen.

RELEVANT BLIJVEN VANDAAG

Elke zondag vieren zo'n tweehonderd Russisch-orthodoxe gelovigen eucharistie in de Sint-Jozefkerk aan het Stadspark in Antwerpen, de thuisbasis van de Russisch-orthodoxe gemeenschap in Antwerpen. "We zijn de katholieke Kerk erg dankbaar voor haar vriendschap, gastvrijheid en samenwerking. Dat onze gemeenschap de kans krijgt om hier samen te vieren en te bidden, getuigt van onze broederlijke relaties. Zo brengen we in praktijk wat we geloven." Aan het woord is aartspriester Andrey Eliseev van de parochie Christus' Geboorte van de Russisch-orthodoxe Kerk.

Ilse Van Halst

“ De Kerk is niet gecreëerd om achter het wereldse aan te hollen, maar om de wereld naar God te leiden. ”

De eerste Russisch-orthodoxe parochie in Antwerpen werd gesticht in 1926, maar in de jaren 1960 kwam er een einde aan het parochieleven wegens een tekort aan priesters en het gebrek aan een kerkgebouw. "Onze gelovigen weken noodgedwongen uit naar de Grieks-orthodoxe Kerk, Aarschot of Brussel", schetst aartspriester Andrey de geschiedenis. "Tot aartsbisschop Simon van Brussel en België op 31 oktober 1999 de parochie Christus' Geboorte van de Russisch-orthodoxe Kerk onder de jurisdictie van het patriarchaat van Moskou inwijdde in de Sint-Jozefkerk in Antwerpen." De eerste vier jaren deelden de kerk met de katholieke Sint-Jozefparochie, die ondertussen is ondergebracht in de parochie Heilige Geest.

Elke zondag zakken Russisch-orthodoxe gelovigen uit heel Antwerpen, maar ook uit Limburg en Nederland, af naar het Stadspark voor een viering in het Russisch. "Daarin bekleedt onze gemeenschap een uitzonderingspositie", erkent Eliseev. "We vieren in het Russisch omdat het onze gelovigen een thuisgevoel geeft. In de nabije toekomst zullen we ook tweetalige vieringen opdragen, omdat onze jonge gelovigen die hier geboren en getogen zijn, liever Nederlands spreken." De gemeenschap heeft een gemengd publiek, oud en jong, met overwegend dertigers tot vijftigers, dat de laatste jaren lichtjes toeneemt. Was Andrey acht jaar geleden de enige herder, vandaag krijgt hij steun van drie collega's. Vier keer per week dragen ze een viering op, soms voor amper twintig man. "Toch blijven we dat doen. Het aantal parochianen dat meeviert is niet belangrijk, wel de kwaliteit van het bidden. Vergeet niet dat Jezus gezegd heeft: waar twee of drie samen zijn in mijn naam, ben ik tussen hen."

Na de vieringen op zondag kan iedereen aanschuiven voor de lunch. Behalve vieringen, zet de parochie ook tal van activiteiten op. Kinderen kunnen er Russisch studeren of muziek- en danslessen volgen. De gemeenschap haalt ook het contact met de lokale bevolking aan. "Heel wat koppels in onze gemeenschap zijn gemengd", vertelt Andrey. "We onthalen geregeld bezoekers in onze kerk die onze cultuur van dichtbij willen leren kennen, onze iconen bewonderen en onze koorgezangen beluisteren. Ik geef ook lezingen over de geschiedenis en de theologie van de Russisch-orthodoxe Kerk."

"De grote uitdaging voor onze Russisch-orthodoxe gemeenschap bestaat erin relevant te blijven in het moderne leven", benadrukt Andrey. Daarmee wil hij niet gezegd dat ze haar leer moet aanpassen aan de moderniteit. "We moeten trouw blijven aan de christelijke traditie. Meesurfen op de nieuwe modes en morele trends betekent de doodsteek voor onze Kerk. De Kerk is niet gecreëerd om achter het wereldse aan te hollen, maar om de wereld naar God te leiden." Hij beseft dat dit niet makkelijk is voor priesters noch gelovigen. "Je moet spiritueel en mentaal sterk staan. Bidden is een harde job. Het christelijke geloof is er een van offers." Toch is hij hoopvol. "Vele mensen, ook al gaan ze niet of zelden naar de kerk, blijven in hun hart op zoek naar God. En vinden vreugde in het elkaar helpen. Denk aan het busongeluk met Russische kinderen in Ranst. Hartverwarmend was het hoeveel mensen spontaan kwamen helpen."

Info op www.ruskerk.be. Info over de lezingen in het kader van het project Cordoba aan de Schelde op www.vormingsplusantwerpen.be.

VERBORGEN PARELS

DE VAKANTIETIJD IS EEN IDEEAAL MOMENT OM DE STILTE OP TE ZOEKEN. MET DE FIETS OF TE VOET. ELK VAN DE VIJF DEKENATEN VAN ONS BISDOM HERBERGT VELE WONDERMOOIE MAAR VAAK ONBEKENDE SPIRITUELE PLEKKEN. EEN VOORPROEFJE.

Stilte

*Zet de muziek nu eens af,
maak het even stil;
misschien hoor je dan
wat ik jou zo graag vertellen wil.*

*In de stilte,
maar een half uur lang,
vlucht het oude weg,
komt het nieuwe op gang.*

*Als jij durft zwijgen
is dat een vruchtbare daad:
het wordt nu mogelijk
dat een ander spreken gaat.*

*Want, wat ik jou, lieve mens, zeggen ga,
houd ik stil;
ik behoed de waarheid
die je horen kunt, als je dat wil.*

*Paula Copray, uit 'Achter de Naam'.
Dabar-Luyten, Heeswijk, 2002*

STILTE ALS BEDDING VOOR GODS WOORD

'Zet de muziek nu eens af!'

We zouden een bladzijde vol kunnen pennen over allerlei initiatieven vandaag om stilte te zoeken: stiltewandelingen, stilte in een abdij, stilte in christelijke stiltecentra, enzovoort. Is die nood aan stilte ontstaan vanuit de drukte van het dagelijkse leven? Voelen we een zekere vervreemding van onszelf? Wordt vakantie daarom vaak geassocieerd met het zoeken naar stilte? Even tijd nemen voor het verlangzamen. In de stilte kunnen we bewuster worden van wat in ons leeft. Dat is een goed motief om stil te vallen.

'Als jij durft zwijgen...'

Stilte kan een welbevinden meebrengen. Ze is een ongelofelijk vitale bron. Stilte doet iets met een mens. Je ruikt, ziet, hoort en proeft alles veel scherper. Stilte brengt een diep gevoel van dankbaarheid en verbondenheid tot stand. Christenen willen stil worden om het woord van God te horen: een woord uit het evangelie, uit een psalm, een lied dat treft. Een woord dat spontaan in het hart opkomt, geeft voeding aan de ziel. Echt stil worden duurt lang. Het is meer dan even halt houden om iets moois te bewonderen. Stil worden vraagt oefening en regelmaat. Het is ook niet zo eenvoudig. De woestijnvaders spreken van de gedachtemolen die op gang komt en die we niet zomaar kunnen stilleggen, hij moet stilvallen. Blijven zitten tot het stil wordt, is de boodschap.

Met stilte gevoede stilte

Er is echter nog een andere stilte. De pijnlijke stilte bij de grote levensvragen als lijden en dood. Is de stilte hier Gods antwoord op al onze vragen?

Maria Verwimp

GENIETEN IN HET KWADRAAT

Wie graag van de zomer geniet zonder zijn ecologische voetafdruk te laten ontsporen, kan kiezen om dichtbij te relaxen. Het platteland biedt daartoe tal van mogelijkheden, want hoe langer hoe meer boerderijen richten een deel van hun activiteiten op de thuisverkoop. Je kunt er iets drinken, een ijsje eten of zelfs logeren. Boeren verdienen op deze manier een extraatje, wij allen leren het reilen en zeilen op en om de boerderij van dichterbij kennen en met andere ogen bekijken.

Lokaal consumeren is ongetwijfeld een belangrijke stap om je voetafdruk onder controle te houden. Maar het mag wel iets meer zijn dan een frisdrank uit een automaat op een boerderij die je onderweg tegenkomt. Meer en meer boeren slaan bewust de richting in van agro-ecologische landbouw. Dat is een manier van boeren die de werking van de natuur zoveel mogelijk integreert in de landbouw. Bloemen en kruiden zijn niet zomaar wat onkruid, ze kunnen bijvoorbeeld nuttige insecten lokken. De bodem is niet zomaar een kluit aarde, het is een heel ecosysteem dat evenwichtig moet aangepakt worden. Als je op zo'n boerderij terecht kunt, wordt het al gauw genieten in het kwadraat.

Ook in de provincie Antwerpen zijn er agro-ecologische boerderijen waar je kunt logeren en wegdromen, al likkend aan een artisanal ijsje. Enkele tips: Hoeve De Ploeg in Herselt (www.hoevedeploeg.be) en Bioboerderij De Trommelhoeve in Lint (www.trommelhoeve.be). Laat het smaken!

Bavo Verwimp

© Paul Hermans

© Hilde Welfens

© Hilde Welfens

Sint-Antoniuskapel in Salphen

Mariapark in Meersel-Dreef

DEKENAAT NOORDERKEMPEN

SINT-JACOBSKERK IN KAPELLEN

Nog 2.140 kilometer te gaan. Deze 'bemoeidigende' boodschap lezen de pelgrims op de wegwijzer op het Kerkplein als ze onderweg naar Santiago de Compostela in Kapellen aankomen.

De parochiekerk, een van de oudste gebouwen in het dorpscentrum van Kapellen, is een van de achttien Vlaamse kerken die zijn toegewijd aan Sint-Jacob de Meerdere. Daarvan getuigen de bronzen sint-jakobsschelp in het kerkportaal en de wegwijzer. Ook als je voor een gesloten kerkdeur staat, kun je terecht in een stemmig kapelletje aan de zijkant van de kerk.

Toch is ook de kerk een bezoek waard. Ze herbergt prachtige kunstwerken, zoals de preekstoel en twee biechtstoelen. Reeds in de twaalfde eeuw stond hier een kapel gewijd aan Sint-Jacob. (Hilde Welfens)

Info op www.kapellen.be

Fietsknooppunt tussen

SINT-ANTONIUSKAPEL IN SALPHEN

Een tweetal kilometer ten zuidoosten van de dorpskom van Oostmalle, in het gehucht Salphen, richtte Adriaan Mattheussen in 1626 een kapel op voor wie uit het dorp wegluchtte om aan de heersende pestepidemie te ontsnappen. De Sint-Antoniuskapel werd een druk bezocht bedevaartsoord.

Het gehucht Salphen zou ouder zijn dan het dorpscentrum van Oostmalle. In 1278 was het al bekend bij het kapittel van de Onze-Lieve-Vrouwekerk van Antwerpen. Toen sprak men van 'Zalhufle'.

Het is hier aangenaam fietsen tussen de vele pittoreske hoeses, uitgestrekte weiden en akkers. Ssssst ... hier hoor je de stille fluisteren en de vogels zingend bidden tot hun Schepper. (HW)

Info op www.toerisme-malle.be

Fietsknooppunt tussen

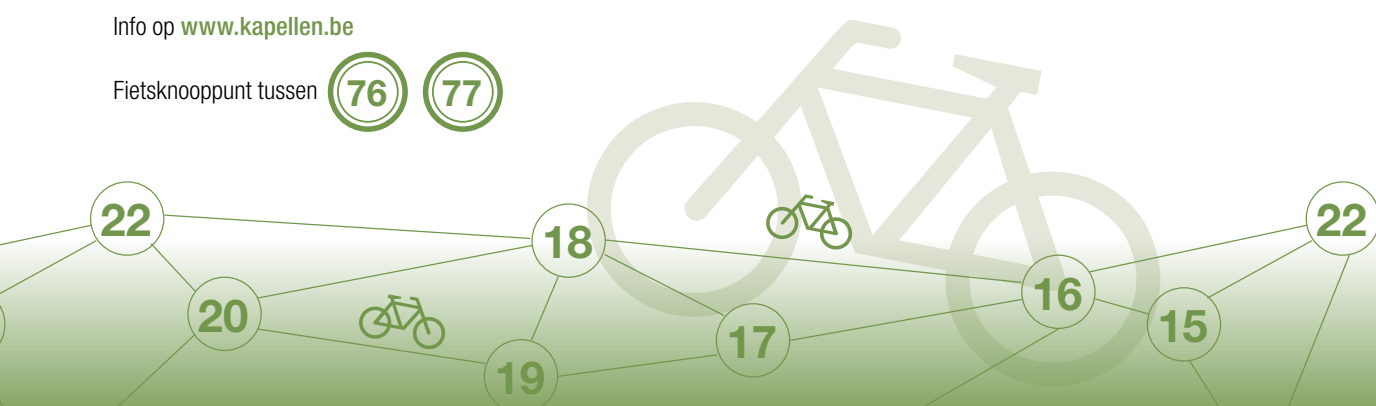
MARIAPARK IN MEERSEL-DREEF

Meersel-Dreef is al sedert 1900 een gekend bedevaartsoord in België en Nederland. Jaarlijks bezoeken duizenden gelovigen het park Onze-Lieve-Vrouw van Meersel-Dreef, recht tegenover het klooster en de kapucijnenkerk. Door deze ligging is er niet enkel aandacht voor Onze-Lieve-Vrouw maar ook voor Sint-Franciscus en pater Pio. Door het park loopt een kruisweg. Ook het kloosterkerkhof kun je bezoeken.

Wandelend en genietend van de natuur kom ik een echte 'lieve vrouw' tegen. Gekniel bij een grot waar Franciscus staat afgebeeld bij de gekruisigde Christus, overschildert ze met een fijn penseel de letters op een steen die ze eerst heeft afgeschuurd. Ze straalt een tevreden rust en goedheid uit. En ja, een foto in *Relevant* ziet ze wel zitten. Althans, als ze ondertussen mag voortwerken. (HW)

Info bij de paters kapucijnen, 03 315 7030 of kapucijnen.meerseldreef@skynet.be

Fietsknooppunt tussen

© Hilde Welfens

© Hilde Welfens

© Hilde Welfens

DEKENAAT KEMPEN

DE HEGGEKAPEL IN POEDERLEE

Wat een rustig plekje! Midden tussen hoge bomen ontwaar je plots de Heggekapel, het oudste gebouw in de gemeente Lille. Gebouwd in 1442 om het grote mirakel dat hier plaatsvond nooit meer te vergeten. Een dief ontvreemde toen een kelk met vijf gewijde hosties uit de kerk van Wechelderzande. Onderweg verdwaalde de man. Pas nadat hij de hosties in een konijnenpijp had verstopt, vond hij de weg terug naar de herberg in Herentals. Daar werd hij echter opgewacht door de schout die bij het doorzoeken van zijn kleren de kelk vond. De dief bekende dat hij de hosties in ongewijde grond bij De Hegge had achtergelaten. Als bij wonder werden de hosties acht dagen later ongeschonden teruggevonden. De dief werd terechtgesteld. Zijn rechterhand werd met een bijl afgehakt en verbrand, waarna de ongelukkige werd opgeknoopt. Vandaag is de Heggekapel nog steeds een stille herinnering aan de wonderlijke vondst. (HW)

Info op www.lille.be

Fietsknooppunt tussen

HET BEGIJNHOF VAN TURNHOUT

Het begijnhof is een goed bewaard plekje van rust in het stadscentrum van Turnhout. Het dateert waarschijnlijk uit de dertiende eeuw. Knusse huisjes, kasseien, hagen, waterpompen en smeedijzers straatlantaarns vormen een pittoresk geheel.

Spirituele pareltjes zijn de prachtige barokke begijnhofkerk uit 1655, de kapel van Heilig Aanschijn en de gerestaureerde Calvariekapel. Niet voor niets plaatste Unesco deze plek op de Werelderfgoedlijst. In het Begijnhofmuseum maak je kennis met het leven en werk van de begijntjes. Het museum is ook een collectie kunstvoorwerpen rijk, waaronder meubilair, schilderijen, zilver, kant en porselein.

Kuierend op het langwerpige binnenplein tussen de oude bomen komt de ziel hier tot rust. (HW)

Info op www.vriendenbegijnhof.be en www.toerismeturnhout.be

Fietsknooppunt Turnhout stadscentrum

DE OUDE DORPSKERN VAN WEELDE

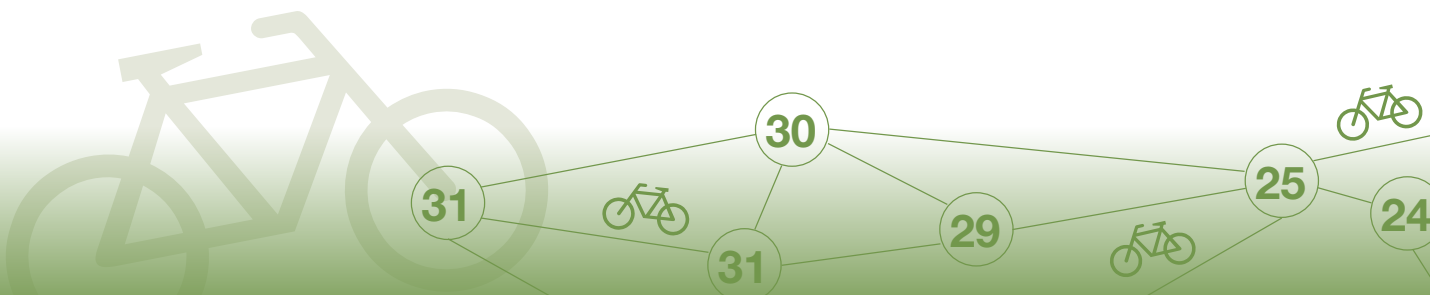
Ook een oude dorpskern straalt rust uit. In het noorden van ons bisdom ligt Weelde. Tal van juweeltjes maken een bezoek aan deze dorpskern de moeite, zoals de bijzondere kerk, de windmolen Arbeid Adelt, het oude kerkhof, de omwalde pastorij en een oude dreef.

De oude dorpskern is het gebied tussen de Singel, de Hof ten Bergestraat en de Koning Albertstraat, terwijl de Torenstraat naar het hart van het centrum leidt. Zo kom je bij de Sint-Michielskerk uit de eerste helft van de zestiende eeuw.

Wandel je rond de kerk, dan beland je bij de pastorij, omringd door een gracht. Daar vertoefden de Heren van Weelde vroeger in hun kasteel. Deze 'Borch' is nog gedeeltelijk bewaard gebleven en geeft een unieke uitstraling aan deze historische kern. Ook het oude kerkhof vertelt de nieuwsgierige bezoeker heel wat historische verhalen. (HW)

Info op www.kempenslandschap.be

Fietsknooppunt tussen

© Hilde Welffens

© Hilde Welffens

© Hilde Welffens

DEKENAAT ZUIDERKEMPEN

DEN TROON IN GROBBENDONK

Als een oase, midden in het militair domein, ligt de ruïne van de voormalige priorij Onze-Lieve-Vrouw ten Troon. Ze voert ons terug in de tijd, want dit klooster van de Windesheimerorde (augustijnen) werd gesticht in 1414, op Hulsdonk, langs de oude weg van Grobbendonk naar Herentals. De bewoners waren uitmuntende boekverluchters.

In 1572 werd het klooster een eerste keer door de Geuzen geplunderd. In 1579 werd de priorij totaal verwoest zoals bijna elk gebouw in Grobbendonk. Een brand in 1898 maakte van 'Den Troon' de ruïne die er nu nog steeds staat, sinds 1978 beschermd als monument.

Enkele banken staan uitnodigend te wachten op wandelaars of fietsers die even willen genieten van deze omgeving. Je kunt de stilte er horen zingen. (HW)

Info op www.grobbendonk.be of www.kempenserfgoed.be/erfgoed/4116

Fietsknooppunt tussen

SINT-JOZEFHOFKE IN MOL-WEZEL

Het Sint-Jozefhofke, ook 'de hofkens' genaamd, en de Lourdesgrot liggen tussen de Sint-Jozefkerk en een prachtig gerestaureerde pastorie in Mol-Wezel. Deze ommuurde gebedsplaats werd toegewijd aan de patroonheilige Sint-Jozef als dank omdat Wezel gespaard bleef tijdens de Tweede Wereldoorlog. In de tuin staan zeven kapellen ter ere van de zeven smarten en vreugden van Sint-Jozef. In 1950 werd naast de ingang ook een beeld van Sint-Jozef geplaatst. Enkele stoelen nodigen uit om hier een tijdje te verwijlen... (HW)

Info op www.gemeentemol.be

Fietsknooppunt

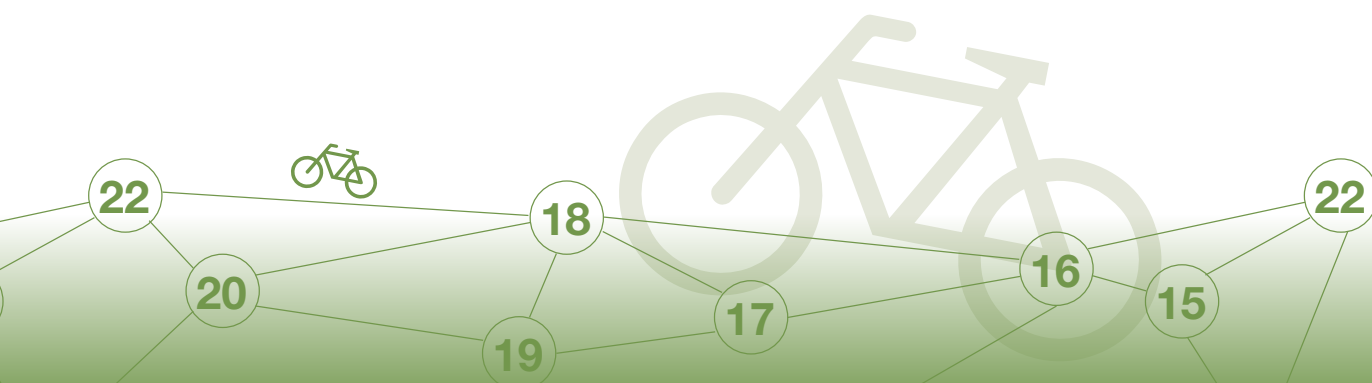

SCHEPSKAPEL VAN SINT-ODRADA IN BALEN

In het natuurgebied Scheps, in de buurt van de Grote Nete, ligt de Schepskapel van Sint-Odrada, een pareltje in het midden van een oase van groen. Scheps is een gehucht van Balen, de verst gelegen parochie van ons bisdom, grenzend aan het bisdom Hasselt. Het is ook de geboorteplaats van de heilige Odrada. Aan haar werd hier in 1896 een kapel gewijd nabij het vroegere Hof van Scheps, waar de heilige zou hebben gewoond. De heilige Odrada wordt aanbeden bij verschillende ziekten. Achter de kapel ligt de Odradaput die heilzaam water zou bevatten dat oogziekten zou genezen. Het Odradabeeld uit 1947 is een kopie van een soortgelijk beeld uit 1891 dat zich in de Sint-Andrieskerk te Balen bevindt. (HW)

Info op www.bedevaartweb.com/databank/belgie/balenscheps.htm

Fietsknooppunt

© Hilde Welffens

© Hilde Welffens

© Hilde Welffens

DEKENAAT RUPEL-NETE

BOSKAPELLEN IN KONTICH-KAZERNE EN LINT

Het is even zoeken naar de boskapellen in Kontich-Kazerne en Lint, maar geef het niet te snel op, want het is de moeite waard. Op weg langs de Klokkestraat fiets je eerst te midden van boomgaarden om plots op een kruispunt bij de eerste boskapel te belanden. Een fietser spreekt me aan: "Een klein wonder toch, zomaar midden in de natuur. Voor ons, moderne mensen, zijn ze niet meer zo vanzelfsprekend, al die kapelletjes langs Vlaamse wegen. En toch word ik er stil van." Hij stapt van zijn fiets en ademt de stilte en rust in alvorens terug op weg te gaan. Achter de bocht stoot je op de tweede kapel. Beide kapellen werden gebouwd ter ere van het gestolen beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Goede-Wil uit Duffel, dat in 1683 in deze omgeving werd teruggevonden. (HW)

Info op www.kontich.be

Fietsknooppunt

KAPELLEKESROUTE IN LIER

Toen de Landelijke Gilde Lier-Noord negentig jaar bestond, werd een eerste kapelletje gebouwd ter gelegenheid van een gouden huwelijksjubileum aan het huis van de familie Sluys. Jaar na jaar kwam er eentje bij, zodat de gilde bij haar honderdjarig bestaan tien kapelletjes had staan. Vandaag kun je op het grondgebied van de parochie Onze-Lieve-Vrouw-Onbevlekt een heuse kapelletjesroute fietsen of wandelen van maar liefst negentien kilometer langs dertien kapelletjes. Bij elk bedehuisje legt een zeshoekig bord uit waar je je bevindt. (HW)

Info bij luc.florus@skynet.be (voorzitter van de Landelijke Gilde Lier-Noord) of par0447@scarlet.be (parochie)

Fietsknooppunt

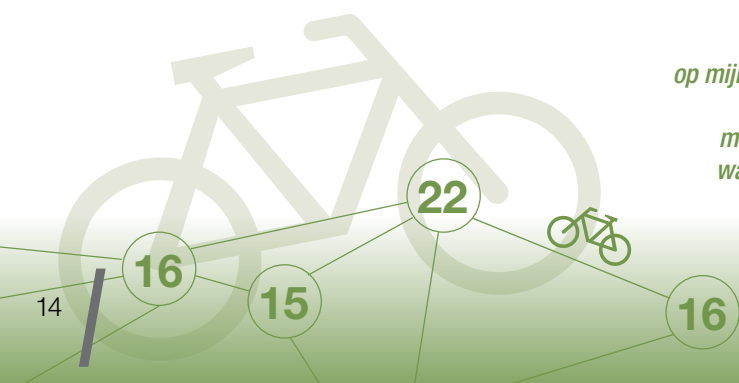
LOURDESROT IN RANST

Rechts naast de ingang van het bezinningscentrum Hof Zevenbergen in Ranst ligt een Lourdesgrot midden in de natuur. De website *Meer dan duizend Lourdesgrotten in België* omschrijft deze grot als een heus pareltje dat "misschien wel in aanmerking komt voor een top tien van de mooiste grotten in België". Deze grot kan het begin- of eindpunt vormen van een heerlijke wandeling in het Zevenbergenbos dat wordt onderhouden door Natuurpunt. Of gewoon een rustpunt om even op adem te komen, een kaarsje te branden of een babbeltje te slaan met de Moeder van alle moeders. (HW)

Info op lourdesgrotten.skynetblogs.be

Fietsknooppunt tussen

*Kijk, zomaar op de hoek van mijn straat, een fietsknooppunt...
Op zoek naar spirituele pareltjes kom ik ze overal tegen,
de rechthoekige bordjes, wit met groen omrand.
Een spirituele wegwijzer, denk ik zo!
Immers, me begeleidend
op mijn weg van het ene punt naar het andere
nodigen ze me uit om mijmerend,
mediterend te genieten van al het schone
waaraan we meestal zomaar voorbijgaan.*
(Hilde Welffens)

© Frank Bahn Müller

© Hilde Welfens

© Hilde Welfens

© Hilde Welfens

DEKENAAT ANTWERPEN

SINT-BENEDICTUSKERK IN LILLO-FORT

Lillo-Fort is een kleine oase midden in het Antwerpse havengebied. Vanop de dijk zie je aan de overkant het bijna verlaten dorp Doel met in de verte de torens van de kerncentrale. In het centrum ligt de kerk, vroeger de kapel van de heilige Jozef. Ze werd door de Oostenrijkers gebouwd op het einde van de achttiende eeuw. In 1817 werd ze buiten gebruik gesteld na een betwisting tussen het gemeentebestuur en de Nederlanders. In 1830 deed ze dienst als kazerne, opslagplaats en keuken. In 1839 werd ze terug ingewijd en in dienst genomen. Uiteindelijk werd ze toegewijd aan de heilige Benedictus, de vroegere patroonheilige van de kerk van Lillo-dorp, dat in 1966 voorgoed onder het zand verdween om plaats te maken voor de haven. Op beloken Pasen 1965 droegen pastoor Heymans en Mgr. Daem er voor het laatst een mis op. (HW)

Info op www.lillo-fort.be en www.antwerpen.be

Fietsknooppunt

SCHOENMAKERSKAPEL EN CALVARIEBERG IN ANTWERPEN

Dicht bij het bisschopshuis op de Schoenmarkt ligt de kapel van Onze-Lieve-Vrouw-Geboorte, in de volksmond 'Schoenmakerskapel' genoemd. Deze oude bidkapel, deel van een godshuis uit 1343, werd in de loop der jaren meermaals verbouwd en hersteld. In 1976 werd het gebedshuis, met het Onze-Lieve-Vrouwebeeld boven de poort, beschermd als monument. Voor vele Antwerpenaars is het kapelletje een rustpunt, midden in de drukte van de stad. Ook wie nood heeft aan een gesprek kan er steeds terecht.

Nog in het oude stadscentrum, vlakbij de Schelde waar eertijds de zeelui woonden, ligt de Sint-Pauluskerk. Vroeger vormde ze een onderdeel van een dominicanenklooster, dat door een brand verwoest werd. De kerk is omringd door een binnentuin met een Lourdesgrot en het graf van de onbekende vluchteling aan de ene kant en een Calvarieberg aan de andere kant. Deze Calvarieberg werd opgericht tussen 1699 en 1747. (HW)

Info op sint-paulusparochie.be

Stadscentrum via fietsknooppunt

DE ZWARTE GOD VAN HOBOKEN

Ooit al gehoord van de Zwarte God? Die kun je bewonderen in de kerk Onze-Lieve-Vrouw-Geboorte in Hoboken. Het is een kruis dat zo'n achthonderd jaar geleden aanspoelde in een inham van de Schelde. Het Kruis wordt vandaag in de volksmond 'de Zwarte God' genoemd naar de donkere kleur van het houten Christusbeeld en bijhorend kruis, waarschijnlijk door ouderdom of door de walm van kaarsen die erbij aangestoken werden. Toen bijna heel Hoboken afbrandde in 1584, de Kruiskapel inclusief, bleef het Kruis als bij wonder onbeschadigd.

Wees niet verbaasd als je in Hoboken drommen Japanners tegen het lijf loopt, met foto toestel in aanslag. Ze zijn op weg naar het beeldje van Nello en Patrasche in de Kapelstraat, op wandelafstand van de kerk. De Vlaamse weesjongen Nello en zijn hond Patrasche zijn de hoofdpersonages in *A Dog of Flanders*, een Engelse roman. Vreemd genoeg is dit verhaal heel gekend in Japan, maar nauwelijks bij ons. Hoog tijd om daar verandering in te brengen. (HW)

Info om de kerk te bezoeken bij Chris De Rop 0473 57 77 18.

Fietsknooppunten

UITVAARTLITURGIE HOORT THUIS IN KERKEN

BISSCHOPPEN ZETTEN EEN PUNT ACHTER DE PASTORALE AANWEZIGHEID IN CREMATORIA

De kerkelijke aanwezigheid in crematoria wordt afgebouwd tegen 1 januari 2015. Dat maakten de Vlaamse bisschoppen in februari bekend. Eerder hadden ze al beslist om geen kerkelijke vertegenwoordigers af te vaardigen naar aula's van funeraria om daar voor te gaan in liturgische diensten of om er een afscheidsplichtigheid te leiden. Nu de wereld van de uitvaartverzorging razendsnel evolueert, kiest de Kerk een duidelijke positie: onze uitvaartliturgie hoort thuis in het kerkgebouw. Waarom?

Bart Paepen

© Christa Damen

Dat de pastorale aanwezigheid in crematoria een gevoelig dossier is, is genoegzaam bekend. Zopas hakten de Vlaamse bisschoppen in dit dossier knopen door in het pijnlijke besef dat kiezen verliezen is. Hun beleidskeuzes impliceren immers dat we een aantal pastorale kansen niet meer kunnen benutten.

Wie in de crematoria verscheidene jaren de kerkelijke aanwezigheid verzekerde, benadrukt de diaconale meerwaarde van dit werk. Rouwenden die de weg naar onze kerken kwijt zijn, vonden in de christelijke afscheidsplichtigheid in het crematorium opnieuw een warme en hoopvolle nabijheid. Zo gebeurde in de beide crematoria in ons bisdom ontzettend veel moois in dienst van een brede groep mensen. Zorg voor kwetsbare mensen en evangelische verkondiging op maat gingen hand in hand.

Vele betrokkenen betreuren dat deze dienstverlening niet werd uitgebreid naar de aula's van funeraria en kunnen zich moeilijk verzoenen met de idee dat de pastorale groepen in de crematoria zullen ophouden te bestaan. De Vlaamse bisschoppen bevestigen in hun brief de diaconale dimensie van het pastoraat in de crematoria, maar besloten niettemin deze afvaardiging te beëindigen omdat uitvaartverzorgers van funeraria de afwezigheid van deze pastorale dimensie in hun aula's als oneerlijke concurrentie ervoeren. Maar waarom dan niet gewoon ook naar de funeraria trekken?

Big business

Een belangrijke reden om ons niet te engageren voor diensten in aula's van funeraria is het commerciële kader. De uitvaartsector is big business. De Kerk wil met haar uitvaartliturgie buiten dit commerciële kader blijven.

Bovendien kunnen we niet overal zijn en alles blijven doen. Een kleiner wordende Kerk moet zich focussen op haar kerntaken. Wanneer het gaat over afscheid nemen van een overledene, is die kerntaak de uitvaartliturgie. "Als we er over vijf jaar nog in slagen een kwalitatieve dienstverlening te verzekeren in al onze kerkgebouwen, dan hebben we zeer goed werk geleverd", zei een beleidsverantwoordelijke tijdens de besprekingen. Het is onhaalbaar om naast de pastores en de gemandateerde lekenvoorgangers nog een groep mensen te vormen en te begeleiden die namens de bisschop afscheidsplichtigheden leiden. Van nature vindt liturgie plaats in een kerkgebouw. We zeggen het aan ouders die hun kindje thuis willen laten dopen. We maken het duidelijk aan koppels die onder een lindeboom willen huwen. We bevestigen het nu ook aan mensen die een dierbare hebben verloren. In de kerk komen mensen samen met hun wel en wee. We delen er het leven zoals het is met een gemeenschap. Meteen maken de bisschoppen zo het belang van onze kerken en kapellen en hun sociale en religieuze meerwaarde duidelijk.

De bisschoppen beklemtonen dat de dienstbare zorg bij het sterven van mensen voor alle gedoopten, ook voor wie de weg naar onze kerk niet meer vindt, een cruciale opdracht blijft voor de geloofsgemeenschap. De uitvaartliturgie is een van de vele schakels in deze ketting van diaconale aanwezigheid. Daarnaast worden in een vitale gemeenschap ook zieken bezocht, stervenden omringd, doden gekoesterd en rouwenden begeleid.

Meer informatie op www.relevant-bisdomantwerpen.be. Daar vind je ook de tekst van de Vlaamse bisschoppen ter zake.

ZINVOL BLIJVEN REIZEN

ZIEKENZORG CM ONDERSTEUNT VRIJWILLIGERS BIJ PASTORAAL OP VAKANTIE

© Jan Kint

Op vakantie gaan op je kwetsbare oude dag is niet vanzelfsprekend.

Toch is het mogelijk. Onder het motto 'Blijven reizen' biedt Ziekenzorg CM vakanties aan, aangepast aan de wensen maar ook aan de noden van chronisch zieke mensen, mensen met een beperking en hun mantelzorgers. In de eigen vakantiehuizen in het binnenland zoals Hooidonk in Zandhoven of Ter Duinen in Nieuwpoort, tot in Ierland, Spanje en zelfs Turkije.

Jan Kint

Blijven Reizen is inmiddels uitgegroeid tot een belangrijk onderdeel van de werking van Ziekenzorg CM. Daarbij zet de organisatie in op ondersteuning in zorg en mobiliteit. Vanzelfsprekend is ook het financiële aspect een belangrijk aandachtspunt bij dit vakantieaanbod, dat enkel mogelijk is dankzij de inzet van vele geëngageerde vrijwilligers. "Een gelijkaardig vakantieaanbod uitbouwen met betaalde zorg zou onbetaalbaar zijn. De maatschappelijke meerwaarde die vrijwilligers zo inbrengen is onmiskenbaar", stelt Filip Vrebos, diensthoofd Ziekenzorg CM-Antwerpen. "Die zorg om elkaar vormt de basis van de identiteit van Ziekenzorg CM."

De identiteit van Ziekenzorg CM is sterk geworteld in de christelijke traditie. In de regio Antwerpen denkt de stuurgroep zingeving na over de rol en plaats van de christelijke eigenheid. Ze reikt vormen en methodieken aan om hieraan woord en teken te geven in een sterk veranderde samenleving. Zo ontwikkelde de stuurgroep werkmateriaal om vrijwilligers te ondersteunen bij pastoraal op vakantie.

Pastoraal verantwoordelijke?

"We stelden vast dat steeds minder vrijwilligers zich geroepen voelden om zich tijdens een vakantie uitdrukkelijk op te werpen als pastoraal verantwoordelijke", verduidelijkt Vrebos. "Ook de inhoud en de vorm die ze daaraan gaven, liepen soms sterk uiteen. Te veel voor de ene vakantieganger, te weinig voor de andere, nu eens te Bijbels dan weer net te werelds." De verschillende verwachtingen en reacties maakten vrijwilligers onzeker. Daarom werkte Ziekenzorg CM in overleg met hen een basisaanbod uit. Filip Vrebos legt uit: „Het vertrekpunt als vakantiebegeleider is een goede en attente basishouding. Je stapt met een groep even

buiten-het-gewone-leven. In deze sfeer kunnen er ook buitengewone vragen opborrelen. Loop er als vrijwillige begeleider niet van weg."

**“
Als vakantiebegeleider stap je met een groep even buiten-het-gewone-leven. In deze sfeer kunnen ook buitengewone vragen opborrelen. Daar moet je oog voor hebben.
”**

Hoeksteen van het aanbod is een bundel met suggesties voor onder meer een vierend slotmoment. Verder is er ook aandacht voor onverwachte gebeurtenissen: hoe reageer je als een vakantiegroep wordt getroffen door een ongeval of een onverwacht overlijden? De bundel biedt alvast enkele passende bezinningsteksten en suggesties om hier in groep bij stil te staan.

Verder werkte de stuurgroep een reeks kopieerbare blaadjes uit met korte bezinningsteksten, gedichten en gebeden die bruikbaar zijn bij een dagopening of als tafelgebed. Meest in het oog springt een set van twintig grote foto's met telkens een spreuk. Ze kunnen naar believen gebruikt worden bij het onthaal, in de refter of in een stille ruimte of kapel. "Met dit materiaal willen we alvast een zinvolle voorzet geven", besluit het diensthoofd van Ziekenzorg CM Antwerpen. "Deze zomer zal de praktijk moeten uitwijzen hoe het gebruikt en onthaald wordt."

Meer info bij Ziekenzorg CM – Regio Antwerpen. Je kunt terecht bij de afdeling in je buurt, 03 221 95 70 of www.ziekenzorg.be. Voor de regio Mechelen-Turnhout kun je terecht bij 014 40 34 93 of www.ziekenzorg.be.

GROEP IN DE KIJKER

VAN ANTWERPEN NAAR RIO

De enen verkochten koekjes, de anderen liepen de Ten Miles, maar het doel was hetzelfde: geld inzamelen om naar Rio de Janeiro te kunnen reizen. In juli trekt een enthousiaste groep jongeren uit ons bisdom met IJD Jongerenpastoraal naar Brazilië om er deel te nemen aan de Wereldjongerendagen. Sommige jongeren proefden al eerder van deze wereldwijde ontmoeting van jonge gelovigen en kregen de smaak te pakken, voor anderen is het de eerste keer. Stuk voor stuk hebben ze andere motieven en koesteren ze andere verwachtingen, maar een ding hebben ze gemeen: ze tellen vol spanning af.

Saskia van den Kieboom

© Frank Bahn Müller

Wat drijft jongeren om mee te gaan naar een gelovig evenement als de Wereldjongerendagen? Het is een combinatie van verschillende factoren. Cindy Mannens uit Lier somt op: "Het plezier, het samenzijn, je geloof kunnen delen met anderen." Zeker dat laatste is belangrijk. "Vele jongeren voelen zich vaak wat alleen als het om geloven gaat. Tijdens de Wereldjongerendagen ontmoeten we leeftijdsgenoten uit alle delen van de wereld die net als wij geloven, die ervoor uitkomen en erover willen praten. Dat is een overweldigende ervaring. Het geeft moed. Sterker, het geeft een kick", getuigt Cindy. Ze nam deel aan de WJD in Madrid in 2011 en mag zich dus een ervaringsdeskundige noemen. Ook de Antwerpse jongeren kijken ernaar uit om even niet alleen te staan in hun geloof, maar te voelen dat ze deel uitmaken van een wereldwijde gemeenschap.

Toch mag je niet vergeten dat 'het' geloof voor jongeren een ambigu gegeven is. Net als volwassenen zijn jongeren zoekend in hun geloof. Ze ontdekken wat geloof hen te bieden heeft en hoe het hen kan inspireren. Ze zoeken waar geloof hen kracht kan geven. Van gedachten wisselend met anderen leren ze wat geloven voor hen betekent. Je kunt het gerust een verkennende en aftastende, maar open en positieve houding tegenover geloof noemen. "Ik merk dat ik door deel te nemen aan de Wereldjongerendagen standvastiger geworden ben in mijn geloof", vertelt Stephanie van Campenhout uit Lier. "Daardoor vind ik de moed om positief te getuigen over mijn geloof tegenover andere zoekende jongeren binnen mijn geloofsgemeenschap thuis, maar ook daarbuiten. Want dat is niet altijd even gemakkelijk."

Op 21 april liep een aantal jongeren van IJD Jongerenpastoraal de Ten Miles. Hun dorst lessend op het binnenplein van het bisschopshuis droomden ze toen nog van Rio. Vandaag zijn ze er bijna, 9.475 kilometer van huis.

Dit jaar is onze nieuwe paus een grote publiekstrekker. De Antwerpse jongeren kijken ernaar uit om hem te leren kennen. "Onze eerste indruk van paus Franciscus is veelbelovend", verwoordt Katrien de Geyter uit Antwerpen in naam van haar leeftijdsgenoten. "We zijn onder de indruk van zijn kleine gebaren naar mensen met een handicap en mensen in armoede. We zijn aangenaam verrast door zijn menselijkheid en nederigheid."

Natuurlijk heeft het reizen naar Brazilië ook heel wat voeten in de aarde. Jonathan Wuyts uit Geel geeft toe: "Voor sommigen onder ons is het de eerste keer dat ze zulke verre trip maken. We moesten allen ingeënt worden tegen allerlei ziektes zoals gele koorts. Ook ter plaatse zal het best even wennen zijn: een andere cultuur, ander eten, een ander klimaat. Maar we zullen ook kennismaken met de prachtige natuur, mooie wandelingen maken en onze benen strekken op swingende muziek. Ja, er zal een nieuwe wereld voor ons opengaan."

Tijdens de voorbereidende bijeenkomsten werkten de jongeren inhoudelijk het thema *Ga en maak alle volkeren tot leerling* (Matteüs, 28, 19) uit. "We maakten kennis met de Braziliaanse cultuur en schonken daarbij uitgebreid aandacht aan de cultuurverschillen en de tegenstellingen tussen arm en rijk die we daar zeker zullen zien. Dat zal soms erg confronterend zijn", beseft Nathalie Lafere uit Borsbeek. Ze lacht: "En last but not least, we leerden al een aardig mondje Portugees en proefden al van de Braziliaanse keuken." Het zal ongetwijfeld voor iedereen een fantastische en onvergetelijke ervaring worden. Brazilië, here we come!

ESTAFETTE

EEN VRIJWILLIGER UIT DE KERK AAN HET WOORD

Godelieve Van Gerven uit Hoogstraten, gehuwd, moeder van twee kinderen en oma van zes kleinkinderen, was een van de pioniers van Toerismepastoraal, nu kortweg Topa. Vandaag is ze coördinator van de Topagidsen van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal.

© Mark Walker

Bijna twintig jaar reeds leidt Godelieve bezoekers rond in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal.

“ Begin jaren 1990 volgde ik de opleiding kunstgeschiedenis aan het Kunsthistorisch Instituut van Antwerpen. Antwerpen was toen *Culturele hoofdstad van Europa*. Via een medecursist kwam ik in contact met priester en kunsthistoricus Rudi Mannaerts. Of ik niet zou willen gidsen in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal? Rudi droomde ervan een vereniging op te richten van enthousiaste vrijwilligers die toeristen zouden rondleiden in de kathedraal. De inspiratie haalde hij in Parijs. Tijdens een

bezoek aan de Notre-Dame had hij kennisgemaakt met een internationale en oecumenische gemeenschap van studenten die vrijwillig rondleidingen gaven, elk in hun moedertaal.

Ik was een van de vijf pioniers in de vereniging Toerismepastoraal, later kortweg Topa, die Rudi in 1993 lanceerde. We wilden toeristen persoonlijk onthalen en hen op een correcte en wetenschappelijke wijze laten kennismaken met het kerkgebouw, zijn geschiedenis, de kunstwerken en de geloofsovertuiging waarmee ze werden vervaardigd. Van elke Topagids wordt een bijzonder engagement verwacht. De kathedraal is immers niet alleen een museum. Ze is op de eerste plaats een religieus gebouw en een spirituele ruimte. Alles, elk schilderij, beeldhouwwerk, glasraam, meubel en liturgisch voorwerp, ademt het christelijke geloof, vaak vanuit een Bijbelse inspiratie. Ook dit wil ik meegeven aan bezoekers, weliswaar met respect voor ieders overtuiging.

Kruisafneming zien, terwijl kinderen weg zijn van het verhaal van Nello en Patrasche. Ook dit jonge volkje neem ik graag mee op ontdekkingsstocht door onze kathedraal. Ik vestig er ook steeds de aandacht op dat zowat alle kunstperiodes in onze kathedraal vertegenwoordigd zijn, van de middeleeuwen tot vandaag. Het kristallen kinderleedje van Ingrid Rosschaert dat onze bisschop onlangs inhuldigde ter nagedachtenis van de slachtoffers van seksueel misbruik toont dat kunst in onze kerken ook modern kan zijn en kan inspelen op de actualiteit. Ik probeer ook aandacht te hebben voor de mens achter de bezoeker en als het even kan, leg ik in mijn uitleg een link met diens land van herkomst. Deze continue wisselwerking met de bezoekers maakt elke rondleiding anders en boeiend.

Dit vraagt de nodige voorbereiding. Maar ik hou ervan nieuwe dingen te ontdekken. Elke maand vergaderen we met alle Topagidsen, inmiddels een tachtigtal. Daarnaast volg ik lezingen, bezoek tentoonstellingen en studeer bij. Door de jaren heeft dit mijn geloof verdiept. Ik merk dat velen, vooral jongeren, de Bijbel niet meer of maar vaag kennen, maar er wel voor openstaan. Als je daarover uitweidt bij een schilderij, hangen ze aan je lippen. Mogen ervaren dat mensen geraakt worden en dankbaar terugblikken op een bezoek aan onze kathedraal, dat geeft me veel voldoening.

”

Grote blikvangers zijn de schilderijen uit de zestiende en zeventiende eeuw, met bovenaan de lijst de barokwerken van Rubens. Japanners willen steevast zijn

Je vindt meer informatie over Topa, de monumentale kerken van ons bisdom en hun kunstwerken, deels meertalig, op www.topa.be.

© Mark Walker

Elk schilderij, beeldhouwwerk, glasraam, meubel en liturgisch voorwerp ademt het christelijke geloof, vaak vanuit een Bijbelse inspiratie. Ook dit wil Godelieve de bezoekers meegeven tijdens een rondleiding.

DE KIOSK

MEDEDELINGEN

AANWERVING

Per 1 juni 2013 treedt Jesús Rodríguez Rojas vast in dienst bij de vzw Bisdom Antwerpen als onderhoudsman en schoonmaker. Van 1 maart 2013 tot 31 mei 2013 was Jesús reeds actief met een contract van bepaalde duur. Jesús is afkomstig van Barcelona.

STOPZETTINGEN

François Hildebrand De Roeck, minderbroeder-franciscan, nam per 30 april 2013 ontslag als medewerkend priester in het WZC Vinck-Heymans (OCMW) te Antwerpen.

Jan Bockx, pastoraal werker, nam per 31 mei 2013 ontslag als diocesaan verantwoordelijke

voor de pastoraal van de christelijke arbeidersbeweging ACW.

De bisschop stelt er prijs op bij deze gelegenheid zijn medewerkers van harte te danken.

OVERLIJDEN

Op 3 april 2013 overleed te Antwerpen Theophiel Horsten, missionaris van Afrika (witte pater), meewerkend priester in het Rusthuis Sint-Jozef, Antwerpen Kiel.

Op 5 april 2013 overleed te Mortsel Piet Van Geel, voormalig pastoraal rusthuiswerker in Residentie Mayerhof te Mortsel.

Op 25 april 2013 overleed te Herentals Leo Van Obberghen, voormalig kapelaan te Herentals, Sint-Catharina, begijnhof.

Op 13 mei 2013 overleed te Turnhout Franciscus Janssen, medewerkend priester in het WZC Sint-Petrus (OCMW) te Turnhout.

Op 16 mei 2013 overleed te Boechout René De Laet, voormalig pastoor te Mortsel, Heilige Bernadette.

Op 22 mei 2013 overleed te Antwerpen Hendrik De Jong, voormalig pastoor te Antwerpen, Sint-Jacobus de Meerdere.

Op 29 mei 2013 overleed te Edegem Aemilius Emiel Vermoesen, voormalig pastoor te Edegem, Sint-Jozef.

Op 1 juni 2013 overleed te Wilrijk Paulus Paul Pas, voormalig pastoor te Antwerpen-Wilrijk, Heilige Pius X.

Op 2 juni 2013 overleed te Antwerpen Jan Sledsens, voormalig parochievicaris te Antwerpen, Sint-Andries.

CATECHISMUS EN COMPENDIUM HERDRUKT, MET LEESGIDS

De *Catechismus van de Katholieke Kerk* was dringend aan een herdruk toe en is nu opnieuw beschikbaar. Het is een referentiewerk waarin het geloof van de katholieke Kerk systematisch wordt uiteengezet. Inhoudelijk behandelt het boek het geloof vanuit de twaalf artikelen van het geloof, het christelijke mysterie met nadruk op de sacramenten, het 'leven in Christus' met nadruk op de christelijke moraal, de tien geboden en het gebed. Met uitgebreid trefwoordenregister.

Ook het *Compendium van de Catechismus van de katholieke Kerk* werd herdrukt. Deze publicatie is het resultaat van de opdracht die Joannes-Paulus II in 2003 gaf aan een commissie, om op basis van de grote *Catechismus* een toegankelijk exemplaar te ontwikkelen voor iedereen. Net als zijn grote broer bestaat het *Compendium* uit vier delen met als bijlage een bundeling algemene gebeden en formules van de katholieke leer. Dankzij zijn beknoptheid, de vraag- en antwoordvorm en het eenvoudige taalgebruik is het een heel toegankelijk werk.

Eric de Beukelaer schreef een *Leesgids* als hulp bij een persoonlijke of gezamenlijke lectuur van het *Compendium*. Hij bespreekt de voornaamste struikelblokken en heldert mogelijke problemen op. De Beukelaer is licentiaat rechten, filosofie, theologie en kerkelijk recht. Hij is sinds 2011 deken van Luik, Rive Gauche.

Catechismus van de Katholieke Kerk, Gooi & Sticht (Kok)/Licap, 784 blz., 41,50 euro.

Compendium van de Catechismus van de katholieke Kerk, Gooi & Sticht (Kok)/Licap, 222 blz., 9,50 euro.

Leesgids bij het Compendium van de Catechismus, Licap, 120 blz., 12,50 euro.

Bestellen kan bij de liturgische centra van ons bisdom: De 3 Leliën, Leopoldstraat 59, 2000 Antwerpen, 03 231 03 39 en De Oude Linden, Abdijstraat 40 C, 2260 Tongerlo, 014 53 82 10.

Op 15 augustus vieren we de Tenhemelopneming van Onze-Lieve-Vrouw, patrones van ons bisdom, de stad Antwerpen en de kathedraal. Iedereen is welkom in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal om mee te vieren. Op 14 augustus om 17 uur vindt de plechtige intredeprocessie van het Mariabeeld plaats. Bisschop Johan Bonny gaat voor in een eucharistieviering in concelebratie met het kapittel. Op 15 augustus zijn er vieringen om 9 uur (parochiemis met samenzang van Marialiederen), om 10.30 uur (pontificale hoogmis en pauselijke zegen met polyfonische gezangen en gezongen Credo III. Mgr. Bonny concelebreert met het kapittel), om 12.15 uur (eucharistieviering Voor Kruis en Beeld), om 15 uur (mariale gebedsviering met samenzang van Marialiederen) en om 17 uur (pontificale vesperdienst) waarna het genadebeeld van Onze-Lieve-Vrouw in processie terug naar de kapel van Onze-Lieve-Vrouw-Lof wordt begeleid.

© Jean-Charles Mattheessens

NEEM EEN KIJKJE BIJ DE BISSCHOP EN ZIJN MEDEWERKERS

In de lente van 1993, dit jaar twintig jaar geleden, installeerden de diensten van het Bisdom Antwerpen en de toenmalige bisschop Mgr. Paul Van den Berghe zich in het bisschopshuis aan de Schoenmarkt in Antwerpen. Zo huisde er na meer dan tweehonderd jaar afwezigheid opnieuw een bisschop in het bisschoppelijk paleis in hartje Antwerpen. Het hoeft niet te verwonderen dat dit de nieuwsgierigheid van vele voorbijgangers wekte. De bisschop nodigde daarom in september 1993 gelovigen uit de verschillende regio's van het bisdom bij hem thuis uit.

Christa Damen

Een voorbeeld dat Mgr. Johan Bonny en zijn medewerkers vandaag graag willen volgen. Ter gelegenheid van twintig jaar aanwezigheid in het bisschopshuis zetten ze de deuren wagenwijd open op Open Monumentendag op 8 september 2013. Samen met de Provincie Antwerpen verwelkomen de bisschop en zijn medewerkers iedereen aan de poort van het bisschopshuis aan de Schoenmarkt. Je kunt door het gebouw wandelen naar het Bernarduscentrum. In de Spiegelzaal loopt een tentoonstelling, ingericht door de Provincie, over de geschiedenis van het gebouw sinds de grondige heropbouw op het einde van de achttiende eeuw. Wist je dat de naam van dit centrum naar de geschiedenis van dit bisschoppelijk paleis verwijst? In de middeleeuwen was het immers een refugehuis van de cisterciënzers van de Sint-Bernardusabdij in Hemiksem.

Het was de zeventiende bisschop van Antwerpen, Jacobus Thomas Wellens, die in 1778 de opdracht gaf om het bestaande gebouwencomplex, dat sinds de zestiende eeuw dienst deed als bisschopshuis, uit te

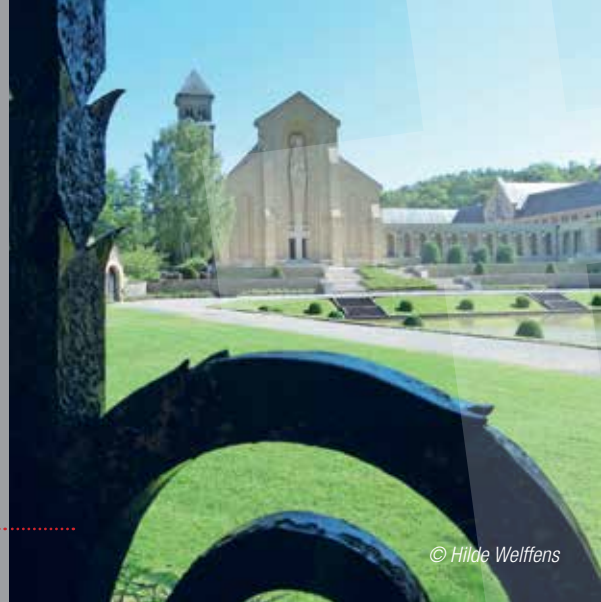
breiden en te renoveren. In 1781 kreeg het gebouw zijn huidige uitzicht. Van 1795 tot 1980 was het in gebruik door de burgerlijke overheid, voornamelijk als zetel van de Provincie Antwerpen.

In 1993 keerde de bisschop terug. Tussen 19 en 30 april verhuisden Mgr. Paul Van den Berghe en de diensten van vzw Bisdom Antwerpen van de Mechelsesteenweg 65 naar de nieuwe stek op de Schoenmarkt 2, op een boogscheut van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal. De bisschop ging er ook wonen. Het waren toen bewogen tijden voor ons bisdom. De restauratie van de kathedraal werd (voorlopig) beëindigd en het nieuwe altaar werd feestelijk ingewijd, een delegatie vanuit de zusterbisdommen Isangi (DR Congo) en João Pessoa (Brazilië) vereerde ons bisdom met een bezoek, de Vlaamse Kerkdagen vonden plaats in Antwerpen, Mgr. Jules-Victor Daem overleed op negentigjarige leeftijd en werd op 30 april begraven in de kathedraal. Op 24 mei 1993 namen de bisschop van Antwerpen en zijn medewerkers het gebouw officieel in gebruik.

© Christa Damen

**Welkom op
zondag 8
september 2013
van 10 tot 18 uur.
Toegang via
Schoenmarkt 2,
Antwerpen**

© Hilde Welffens

Er even tussenuit in de abdij van Orval.

SABBATSTRAJECT

Er even tussenuit. We snakken er allemaal wel eens naar. Ook bij wie actief is in het pastorale werk klinkt deze zucht geregeld. Omdat we leven en werken in een Kerk die voortdurend in verandering is, is dit 'tijd maken voor bezinning' af en toe een noodzaak. Ook al verdrinken velen in het praktische en organisatorische werk.

Daarom roepen we pastoraal werkenden (vrijwilligers en vrijgestelden) op om tijdens dit werkjaar terug te ontdekken waarom we bezig zijn met Kerk, met mensen, met wat leven aangaat. Concreet stellen we voor dat ieder een programma samenstelt om zich te verdiepen in leven en geloof. CCV doet alvast een aanbod van lunchconferenties, Opnieuw Beginnen, bronavonden, Bijbel Centraal, leer- en leesgroepen. Ook elders kun je jezelf terugvinden en God op het spoor komen. Grasduin eens in het programma van abdijen, lees een boek of kom tot rust op de tonen van een mooie cd. Er is een hele waaier aan mogelijkheden. Aan jou de keuze om erop in te gaan. En er beter van te worden.

“ ***Nodig je collega's of medewerkers uit om ook even halt te houden. En indien dit niet helpt... daag hen (en jezelf) uit!*** ”

Enkele CCV-medewerkers willen alvast het goede voorbeeld geven en kozen nu al hoe ze volgend werkjaar tijd en ruimte willen vrijmaken. Zo zal iemand drie lunchconferenties (zie hiernaast) bijwonen om daar de innerlijke mens te voeden, letterlijk maar vooral figuurlijk. Een andere medewerkster zal in de Bijbel duiken en het vak *Inleiding Bijbel* van het hervormde basisjaar bij HIGW volgen. Een derde zal tweemaal een sabbatsweek inplannen om te studeren en te lezen. En jij, wat wil jij doen?

Hou de programmabrochure of www.ccv.be/antwerpen in het oog

LUNCHCONFERENTIES

© Hilde Welffens

CCV lanceert dit werkjaar voor het eerst lunchconferenties. Ze vormen een unieke kans om geestelijk en lichamelijk voedsel te combineren. 's Middags nemen we even de tijd om ons te buigen over kwesties die ons allen aangaan. Het lijkt ons een boeiende manier om de tafel van voedsel en inhoud te voorzien. We beluisteren een deskundige ter zake en reflecteren over wat we hoorden met elkaar tijdens onze lunch. We verwelkomen op

- dinsdag 24 september 2013 Rika Ponnet over de evoluties in onze samenleving en hun effecten op gezinnen en duurzame relaties;
- dinsdag 10 december 2013 Inge Vervotte over maatschappij, gezondheid en zorg;
- dinsdag 25 maart 2014 Mgr. Johan Bonny over de wereldkerk, wereldwijd en in ons eigen bisdom.

Hartelijk welkom. Met velen eten smaakt beter!

Plaats: TPC, Groenenborgerlaan 149, Antwerpen. Van 11.30 tot 12.30 uur wordt een conferentie gegeven. Nadien tafelen we letterlijk en figuurlijk na in gezelschap van de spreker. Graag zelf boterhammen meenemen.

Inschrijven bij het CCV via www.ccv.be/antwerpen of 03 287 35 83.

Een overzicht van alle activiteiten die door de verschillende diensten, verenigingen en bewegingen in ons bisdom georganiseerd worden, vind je op www.bisdomantwerpen.be (klik op kalender in de linkerkolom) of via de link op www.relevant-bisdomantwerpen.be.

DOORKIJK

BEZINNING

© Mark Walker

IK ZIE HEM TOCH ZO GRAAG

Bij Apokalyps 21, 3-5a en Johannes 13, 33-35

Kinderen, ik geef jullie een nieuw gebod... (Johannes 13, 34)

Druk. Druk. Druk. Nog 57 ongelezen mails te gaan. Klop op de deur. "Ja! Kom binnen!" Nog snel deze omslag openen – verdorie, factuur nog niet betaald... Hoe laat is het? Nog maar vijf minuutjes en de vergadering begint. Oeps, moet het verslag van vorige vergadering nog lezen...

Jef kijkt op, Sarah staat voor zijn bureau. "Ga je mee, Jef?" Sarah is zijn collega-directeur van de lagere school. Hij aarzelt, graait dan een en ander samen, neemt nog vlug zijn laptop en volgt haar. "Heb je je voorbereiding gemaakt voor de visietekst?", vraagt ze. Hij kreunt binnensmonds – *verdomme vergeten.*

Directieteam van de scholengroep, in de vergaderzaal in het bijgebouw. Visietekst of opdrachtverklaring als eerste punt op de agenda. "We zijn een katholieke instelling", poneert de voorzitter. Jef schuift onderuit. Discussie. Eerst aarzelend, dan hevig. Argumenten in alle richtingen. Jef ergert zich – begint te schuifelen op zijn stoel. "Ja, Jef?" De voorzitter kijkt in zijn richting. Hij was nochtans niet van plan iets te zeggen. "Wel," aarzelt hij, "heel interessante discussie... Maar zijn we al wel klaar voor een eensgezind standpunt? En er staan nog zoveel belangrijke punten op de agenda. En trouwens," verheugt hij plots tot zijn eigen verbazing, "je kunt dat aan mensen van vandaag toch niet meer uitleggen..."

Stilte. "Ik kan me wel iets voorstellen bij het laatste wat Jef zegt", redt Sarah hem. Het is het eerste wat ze zegt in dit gesprek. Ze kijkt Jef strak en toch vriendelijk aan. "Ben jij een mens van vandaag?" Hij voelt alle blikken op zich gericht, trekt even zijn schouders op en knikt dan toch maar... "Dan wil ik eens een poging doen", zegt ze voorzichtig.

"Gaan we er niet voor om oude vetes achter ons te laten? Zijn we niet zorgzaam bezig om elkaars cultuur te leren kennen? Dragen we elkaars zorgen niet, worden we niet alle dagen een beetje gevoeliger voor elkaar? We geloven

er toch in dat we samen onze schouders onder iets nieuws zetten. Omdat we samen een hele goeie pedagogische visie hebben – dat hebben we al uitgeschreven, de ouders hebben er ons om gefeliciteerd. We zijn met iets nieuws bezig, en dat doen we met goesting, en nooit alleen. Zoals die Ene ooit zei: 'Zie, Ik maak alles nieuw...' Weet je, ..."

Sarah zwijgt even, aarzelt. "Weet je," gaat ze dan rustig door, "uiteindelijk is er maar een ding waar het echt op aankomt: zien we de kinderen en jongeren graag? Echt graag, niet zomaar in woorden, maar gaan we ervoor dat ze mogen worden wat hun talenten en hun beperkingen mogelijk maken? En zeker ook: zien we mekaar graag? Geloven we in de talenten en de kracht en de verschillen van mekaar? Gaan we voor elkaar door het vuur? Zolang dat niet onze keuze is moeten we niet spreken van een christelijke school..."

Stilte. "Maar als dat wel zo is, dan voldoen we aan wat die Man uit Nazareth zijn nieuwe gebod noemde... En wat mij betreft, in dát verhaal wil ik wel meestappen."

Jef glimlacht naar Sarah: "Jij bent een speciale hé!" En dan tegen de verslaggever: "Heb je dit allemaal goed genoteerd Frieda!?"

Jos Marien

VAKANTIE BIJ IJD: MEER DAN EEN MOMENT

DE JEUGDPASTORALE VAKANTIE TOP VIJF

Kamp Plussers Hoogstraten

In het woordenboek wordt 'vakantie' als volgt omschreven: va-kan-tie (de; v; meervoud: vakanties): 1. periode waarin geen lessen worden gegeven: de grote vakantie; zomervakantie, herfstvakantie, kerstvakantie, krokusvakantie, carnavalsvakantie, paasvakantie, tulpvakantie, pinkstervakantie – 2. jaarlijks toegekende vrije tijd voor werkenden – 3. reis naar en verblijf elders voor zijn plezier: op vakantie gaan.

Vakantie is echter veel meer dan dat. Het is jezelf weer opladen, herbronnen, tijd hebben voor vrienden, onverwachte ontmoetingen of lang geplande kampen. Het is dromen van het komende werkjaar of stil genieten van een fietstocht. Onderstaande getuigenissen laten je alvast mee proeven. (Greet)

Planningsdag

Geen vakantie zonder onze planningsdag! Een dag waarop we vol hoop samen graven naar de beste ideeën. En aan het eind met grote voldoening blij zijn met wat we planden en genieten van iets nieuws dat we bedachten.

Of het allemaal zal verlopen zoals we het die dag uitdachten, weten we pas een half jaar later. Lang leve de planningsdag die smaakt en droomt en hoopt... (Jonas, JP Rupel)

Op kamp

Elk jaar begin juli is het zover. Dan trekken we op kamp: het hoogtepunt van het plussersjaar! Een week met onze leden eropuit, zalig genieten, zot doen, leuke gesprekjes voeren, (hopelijk) mooi weer, memorabele momenten in onze kleine groepjes, grote en grootse spelen, superlekker eten... Ideaal om de examenstress te vergeten! (Marleen en Tinne, Plussers-Hoogstraten)

Met de Bijbel naar Israël

Vorige zomer trokken we met een groepje jongeren van IJD op spiritualiteitsreis naar het Heilig Land. Na een week vol interessante Bijbelse input in een hitte van meer dan veertig graden, kwam een ontspannende namiddag als geroepen. We zouden gaan zwemmen. Het enthousiasme was groot. Tot we bij het openluchtzwembad aankwamen... Wegens onderhoudswerken stond het zwembad leeg. Wat een tegenvaller! Toch zeurde niemand. Ondertussen vernamen we dat er in de buurt toch water zou zijn. Wat zouden we aantreffen? Een lege zwembad? Met een bang hart gingen we op zoek. Dat niemand zeurde, werd

beloond. Want we belandden in een heus zwemparadijs. Zelden hoorde ik zoveel bewonderende en langgerekte ooooh's en aaaah's. (Annemie)

Kassa 4

Wat is het allermooiste vakantiemoment? Hmm, een moeilijke vraag. Alle momenten in Kassa 4 zijn onvergetelijk! Je geniet enorm van die avonden, omdat je je vrienden terugziet na een fantastisch kamp. Niet iedereen komt elke week. Je weet ook dat je de hele groep pas over een jaar zal terugzien. Dat maakt die momenten zo kostbaar. (Freya Mattheyses)

JONGERENKATERN

Blik op de weg

Een mysterieus blikje met een afbeelding van iemand die met z'n neus op de weg plakt: het promotiemateriaal voor *Blik op de weg* was veelbelovend. De interesse was meteen gewekt. Ik besloot om vakantie te nemen en er gewoon mee in te stappen. Sommige deelnemers kende ik al, andere gezichten

waren nieuw. Alle neuzen zagen er nochtans even nieuwsgierig uit en al snel vlogen de eerste mopjes over de tocht heen en weer. De sfeer zat goed!

De eerste ontmoetingen met mensen uit de pastoraal in de scheepvaart of mensen die zinvolle momenten schenken aan wie buiten de lijnen van onze maatschappij valt, lieten diepe indrukken na. Stuk voor stuk mensen die veel energie steken in iets wat van ver of van dichtbij met christen-zijn te maken heeft.

We mochten ook stilvallen op begeesterende plekken. Een abdij, een camping of een nieuw parochiegebouw: elke slaapplek had een eigen sfeer. Uit deze reis zullen we nog lang inspiratie putten. (Elke Gintelenberg)

PLUG & PLAY

Een theekransje met vrienden of vriendinnen kan een deugddoend

moment van troost bieden. Bij een warme kop thee gaat praten vaak makkelijker en voel je je met elkaar verbonden. Vertrekkend vanuit de vraag 'Welke thee heb jij nu nodig?' kun je zelf je kopje thee samenstellen. Daarvoor heb je natuurlijk heel wat potjes verschillende theekruiden nodig, met op het etiket telkens de heilzame werking van dat kruid. Neem je een combinatie van tijm en rozemarijn, dan vind je het belangrijk om op adem te komen en heb je kracht nodig. Paardenbloem werkt dan weer zuiverend en vlierbloesem troost van binnenuit... Zo wordt elk kopje een lekker begin van een goed gesprek. Bij IJD-Antwerpen kun je een mooi setje kruidenpotjes of een lijstje van kruiden met hun troostende werking lenen, naast heel wat andere troostmethodieken.

JEP!-VIBES

Een zomers jongerenkamp smaakt altijd naar meer. Omdat het ook in het najaar kriebelt, kunnen veertig jongeren in november voor een tweede keer mee op JEP!-weekend. Tussen de kleurenpracht van de herfst door even de batterijen opladen, andere Jeppers terugzien en volop genieten.

Vorig jaar werd er op het weekend heel wat 'afgesnuffeld'. Ruim dertig jongeren werden ondergedompeld in de wonderwereld van neuzen en

verlangens, aangelengd met een zweem van nostalgie en enthousiasme voor JEP!. Dat bleek een ideale mix voor een fantastische weekend 'dat ruikt naar meer'. In drie goedgevulde dagen kun je de JEP!-vibe in verkorte versie ervaren: samen spelen, inhoudelijke leef-groepmomenten, keuzeactiviteiten, even stilvallen, gezellige babbels.

Meteen ook een ideale gelegenheid om een nieuwe vriend of vriendin te overtuigen om ook volgende zomer mee te JEP-PEN!

Jongeren van 12 tot en met 25 jaar zijn welkom van 22 tot 24 november. Zowel jongeren die JEP! als de binnenkant van hun broekzak kennen als jongeren die een eerste keer willen 'proeven' van JEP!. Meer informatie op www.ijd.be/antwerpen.

DE BRAAMBES

Het is de derde keer dat onze jongerenrouwgroep samenkomt. Studenten die elkaar amper kennen, wandelen binnen met een prachtige cake. "Net samen gemaakt", zeggen ze, terwijl ze hem voorzichtig op de tafel zetten. Meteen gaan alle ogen richting de verrukkelijke toplaag van chocolade en lezen er in marsepeinen letters het woord dat deze groep helemaal typeert: 'dragen'. En weet je wat? De cake smaakte... Dries

WAS U ERBIJ?

© Ilse Van Halst
Hoog bezoek in het bisschopshuis op 17 april 2013. Vergezeld van haar deputés bracht gouverneur Cathy Berx een bezoek aan het gebouw dat eigendom is van de Provincie Antwerpen. Ze had oog voor de recente restauratie- en opriswerken van het bisschopshuis, maakte graag tijd om kennis te maken met de personeelsleden en bewonderde de beeltenissen van Maria, patrones van ons bisdom, in de kapel en in de hal van het bisschopshuis. Op de foto van links naar rechts: Luk Lemmens, Cathy Berx, Peter Bellens.

© Kristin De Raeymaecker
In Oud-Turnhout worden nog altijd 'kruisdagen' gehouden in mei. Dan bidden mensen om vruchtbaarheid voor de velden. Dit jaar stapten alweer een vijftigtal mensen mee na de communieviering in een plaatselijke boerderij. Een stevige traditie!

© Paul Hermans
De zevende editie van het aantekelijke jongerenfeest 'Vuur in 't Stad' liet zich op pinksteravond inspireren door de Nederlandse predikant en auteur Nico Ter Linden. Hij maakte voor de gelegenheid een nieuwe jongerenversie van het pinksterverhaal. Nadien zwermde de jongeren uit naar werkinkels in alle hoeken van de kathedraal. Om er onder meer uit te beelden hoe de leerlingen het evangelie vol vuur verkondigden. En om daarna enkele pareltjes van vurige poëzie te maken:

Vuur
groot of klein
kampvuur of kaars
zo vrij als een vogel
vliegend van tak tot tak
steunend op een boom
– zoals wij steunen op de kerk –
zodat wij kunnen bloeien en groeien
als druiven kunnen rijpen
in zijn wijngaard.
Zo...
Zo is vuur.
(Gitte)

© May Van der Steen
Op 2 mei fietsten een vijftigtal enthousiastelingen voor het vierde jaar op rij langs de kapelletjes in de velden en straten van Oud-Turnhout en Schorvoort. Een uiting van volksdevotie waarbij ze bij elk van de zeven kapelletjes op de route even halt hielden voor een korte bezinning en drie weesgegroeten.

„Wat me altijd zal bijblijven is het moment waarop ik plat ter aarde lag en de litanie van alle heiligen werd gezongen. Ik voelde me toen echt gedragen door het grote koor van alle heiligen en alle aanwezigen. Drie medestudenten zongen de aanroeping voor en alle aanwezigen antwoordden. Bij ieder antwoord was het alsof er een tsunami over me heen kwam. Ik voelde de stroom langs me, over me en zelfs onder me.” Jef Leysen straalt net als toen als hij terugdenkt aan zijn wijding tot diaken op 28 april door bisschop Jan Liesen van Breda in de grote kapel van Bovendonk. Daar volgt Jef zijn opleiding tot priester. Vanuit ons bisdom woonde een grote delegatie de wijding bij: vicaris Bart Paepen, rector van de priesteropleiding in Antwerpen, abt Jeroen de Cuyper, prelaat van de abdij van Tongerlo, pastoor Bernard de Preter van de parochie Christus-Koning in de federatie van Antwerpen-Zuid, waar Jef Leysen stage liep, en vele enthousiaste parochianen. Later op het jaar zal Mgr. Bonny hem in Antwerpen tot priester wijden.

© Johan Wouters/Bisdom Breda

© Christa Damen

Op donderdag 23 mei waren zo'n driehonderd bedevaarders uit diverse woon- en zorgcentra, religieuze congregaties, OKRA-groepen en Ziekenzorgkernen te gast in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal voor de jaarlijkse meibedevaart van ons bisdom. Het was een hartelijke ontmoeting met Onze-Lieve-Vrouw van Antwerpen en onze bisschop Mgr. Johan Bonny. Hij verwees in zijn homilie naar de oude tradities van de meimaand waarin de natuur opnieuw tot leven komt. Maria, de moeder van Jezus, staat aan het begin van de Levende Heer en van de vroege kerkgemeenschap op Pinksteren.

© Broederlijk Delen

Ondanks het slechte weer hing er toch een zuiderse sfeer in De Schorre in Boom tijdens het wereldmuziekfestival Mano Mundo. Broederlijk Delen tekende present met een aanbod voor jong en oud. Terwijl kinderen kennismaakten met Daniël en Lydia uit Uganda aan de hand van foto's, werden jongeren getest op hun kennis over Molly en de campagne van 2013 op het jongerenparcours. Volwassenen ontdekten dan weer tijdens de 'foodtest' of ze een 'hapklare brok', 'exotische stoot', 'gast-met-goesting' of 'lekker lokaal ding' zijn.

© Philip Keulemans

Mgr. Paul Van den Berghe, Aurelien Thys, voorzitter van Pax Christi Vlaanderen van 1988 tot eind 1994, en Mgr. Jan Van Cauwelaert, ondervoorzitter van de vredesbeweging van 1983 tot 1990, op de viering ter gelegenheid van de veertigste verjaardag van Pax Christi Vlaanderen in het vredeshuis aan de Italiëlei in Antwerpen. "Vredeswerk is de innerlijke krachten tot vrede en gerechtigheid bij mensen wakker maken en meer kansen geven. Jezus van Nazareth is ons op die weg voorgegaan, consequent geweldloos in de liefde ten einde toe. Tegelijk proberen we de instrumenten die onrecht en geweld bevorderen in de eigen samenleving en op wereldvlak zoveel mogelijk aan banden te leggen", stelt Jo Hanssens, die in het najaar de fakkel als voorzitter van Pax Christi Vlaanderen zal doorgeven. Vandaag is dat vredeswerk nog steeds erg actueel. "Het bloedige conflict in Syrië dwingt ons om constructief mee na te denken en te ageren voor een bemiddelde oplossing." Van 21 september tot 2 oktober vindt de Vlaamse Vredesweek plaats onder het motto 'Ontmoeten doet er toe!'. Op 11 september om 20 uur is er een informatieavond in het TPC, Groenenborgerlaan 149 te Antwerpen. Meer info op www.relevant-bisdomantwerpen.be.

Organiseer je in je parochie of vereniging een leuke activiteit? Bezocht je een wondermooie spirituele plek tijdens je vakantie? Bezorg ons een foto met een woordje uitleg via relevant@bisdomantwerpen.be en wij laten het aan ons bisdom weten, via ons blad of op www.relevant-bisdomantwerpen.be. Wie weet, breng je andere mensen wel op een idee...

HET VOORVAL UIT HET LEVEN GEGREPEN

TINGELINGELING

De vraag van José naar nog zo'n gebiesde kerkstoel om in het halletje van haar bel-eta-gewoning te zetten, heb ik behartigd door er in het stikdonker op de kerkzolder een op te vissen. José heeft er nood aan want André is eruit getrokken en een opgesmukt halletje maakt het iets makkelijker om de stap te zetten naar de rest van het huis waarin alleen de eenzaamheid haar overvalt. Terwijl ik de stoel langs de wenteltrap naar beneden haal, denk ik eraan hoe ik voor het Concilie als jongetje met een kort broekje, grijze sportkousjes en twee krampachtig gevouwen handen geknield op dit gebiesde foltertuig zat. Het sloeg langzaam maar zeker een pijnlijke spaghetti-matrijs in mijn knieschijven. Ik moest het erop uithouden tot na de consecratie. Tot er een bevrijdend belsignaal kwam waardoor je wist dat 'het' had plaatsgevonden en je effen de plakkerige knieën van de stoel mocht halen. Wat het liturgisch missaal voor volwassenen ter zake voorzorg is mij onbekend, maar het apart bijgesloten ritueel voor kinderen moet als volgt geluid hebben: *tingelingeling, stoel draaien en op twee knieën, kop in kas, tingelingeling, naar*

voor en naar boven kijken naar de opgestoken hostie, kop in kas, tingelingeling, naar voor naar boven kijken naar de opgestoken beker, kop in kas, tingelingeling en terug asemen. Dat het tegenwoordig iets minder pijnlijk gebeurt, lijkt achteraf een bevrijding maar niets is minder waar. Want die ene minuut had ik als kleine jongen een absoluut en onuitwisbaar gevoel van aanwezigheid van het heiligste. Een gevoel dat zijn weerga in mijn pril leven alleen vond telkens ik – na eerst de afschuwelijkste zonden te hebben bedreven en gebiecht – uit het in mijn ogen al even grote foltertuig stapte dat biechtstoel heette en tegelijk de ervaring had dat er met een Swift over mijn ziel was gegaan. Het vuil was daardoor weggenomen met een kracht die tegenwoordig alleen nog Mr. Proper-producten vermogen. Ik weet niet of de al oudere lezer het zich herinnert, maar ik denk vast dat zelfs de grootste theoloog sterft met zijn eerste-communie-geloof voor ogen. Naar die ervaring van zuiverheid en transcendentie ben ik sedertdien onafgebroken op zoek. Maar omdat de zestiger jaren er tussengekomen zijn en ik zelf wat ouder ben geworden,

zoek ik nog maar zelden op mijn knieën op een gebiesde kerkstoel, maar veeleer op straat of in de Lidl waar ik mensen als José tegenkom die mij dat gevoel van absolute heiligheid hebben teruggegeven, dat me toen bij die tingelingeling overkwam. José mag de stoel hebben.

Ronald Sledsens

Ronald Sledsens

© Hilde Wellfens

relevant

geloof / kerk / mens / maatschappij

Volgende keer:
Opvoeding en onderwijs

www.relevant-bisdomantwerpen.be